

TREBALL FINAL DE MÀSTER

Títol: Londres, terra promesa. L'emigració de joves universitaris titulats catalans a Londres

Autora: Clara Rubio Ros

Tutor: Carles Feixa Pàmpols

Data presentació: 6 setembre 2013

Universitats organitzadores:

En conveni amb:

Presentació del Treball Final de Màster

Davant les diferents opcions de Treball Final de Màster em vaig sentir atreta per la idea de crear un article científic. La recerca sempre ha estat una de les meves inquietuds i la possibilitat d'investigar en un tema que m'interessés sota la tutorització d'un expert i amb la possibilitat de poder-lo publicar en un futur van ser claus per decidir-me a fer-ho.

A continuació es mostren dues versions de l'article científic que he elaborat. La primera versió és en llengua catalana, la segona és en llengua anglesa. Ambdues versions contenen la mateixa informació, tot i que l'extensió varia una mica a causa de l'expressió escrita en les dues llengües diferents. La versió anglesa està sent elaborada sota els paràmetres de la revista Young amb la intenció de presentar-la en un futur proper. Malgrat tot, aquesta versió encara no és definitiva ja que està sent millorada.

A mode d'annex també es pot consultar quadre de buidatge de la informació recollida a les entrevistes.

Requeriments de la revista Young

- (i) extensió de l'abstract entre 100-150 paraules
- (ii) màxim de 10 paraules claus
- (iii) el text principal ha de tenir una extensió de 5000-8000 paraules per a articles científics. El text ha de ser clarament organitzat, amb només dos nivells de títols sense lletres o números. Les cites que passin de 40 paraules han de posar-se a un nivell diferent, respectant les sagnies del text.
- (iv) les notes al peu de pàgina han de ser les mínimes possible i han de ser marcades al text amb un número i llistades al final del text, abans de les referències.
- (iv) les referències en el text i a les notes al peu de pàgina han de seguir l'estil de Harvard i les referències al text s'han de citar com (autor, data: pàgina). Han d'estar organitzades alfabèticament.

Índex

Versió en llengua catalana	pàgina 3
Versió en llengua anglesa	pàgina 23
Annexos	
Buidatge de la informació	pàgina 42

LONDRES, TERRA PROMESA.

L'EMIGRACIÓ DE JOVES UNIVERSITARIS TITULATS CATALANS A LONDRES

SUMARI

L'alta taxa d'atur juvenil a Catalunya i la precarització persistent del mercat laboral per als joves, han provocat que molts d'ells es plantegin marxar a l'estranger per provar sort. Segons l'INE al 2012 van emigrar 10.791 catalans i el 35'7% són joves d'entre 16 i 34 anys. El Regne Unit va ser la tercera destinació preferida, amb 958 catalans emigrants reconeguts.

La globalització ha difuminat les fronteres i ha obert els horitzons a empreses i treballadors. Les experiències internacionals són cada cop més necessàries si volem formar part d'aquest món, però tenen les seves contrapartides. La present investigació estudia el cas de 10 joves catalans amb titulacions universitàries que han marxat a Londres a la recerca d'aquesta experiència internacional, tot desitjant assentar les bases d'una carrera professional exitosa. El focus d'estudi és conèixer: les motivacions de l'emigració, què han trobat a la ciutat anglesa i quines són les expectatives de futur.

PARAULES CLAU

migration, youth, Catalonia, Spain, London, European Union, labour market, school-work transition

INTRODUCCIÓ

L'emigració dels joves catalans a l'estranger ha estat un tema recurrent als mitjans de comunicació des del 2011. El recull fet per la Direcció General de la Joventut quantifica un total de 80 notícies, articles d'opinió o reportatges a la premsa espanyola publicades durant l'any 2012, a més de la gran presència televisiva que ha tingut la temàtica. Tot això suposa un *input* constant a la població espanyola, la qual ha estat contínuament alerta d'aquest fenomen.

Paral·lelament, la temàtica també ha estat recurrent en els discursos polítics del govern català i espanyol, alguns d'ells amb molt ressò entre la societat. A Catalunya, podem esmenar la frase del Conseller d'Empresa i Treball de la Generalitat de Catalunya, Francesc Xavier Mena, al Parlament: "agafin el primer vol a Londres i vagi-se'n a servir cafés" (JERC, 2012), al·legant el baix nivell de competència lingüística en anglès dels joves catalans i la necessitat d'aprendre'n per poder desenvolupar una feina. A Espanya, les declaracions de càrrecs públics: Marina del Corral, Secretària General d'Immigració, manifesta que tots els joves emigrants ho fan per una necessitat d'aventura: "los jóvenes emigran por espíritu aventurero" (El País, 30 novembre 2012); Fátima Báñez, Ministra de Treball, diu que l'emigració dels espanyols no s'ha de concebre com a tal sinó com a una mobilitat exterior, "No cabe hablar de emigración sinó de movilidad exterior" (Rivas, 20 abril 2013); o bé les declaracions de González Pons, sots-secretari general d'Estudis i Programes, qui a la jornada sobre immigració a Brusel·les l'any 2013 va argumentar que aquelles joves que marxen a treballar a la UE

no es poden considerar immigrants: “No podemos decir que trabajar en la UE es trabajar fuera” (El País, 3 juny 2013).

L'alta presència del fenomen als mitjans de comunicació ha provocat que la societat també digui la seva. D'una banda, denúncies cap a una fuga de talent que seria necessari per tirar endavant el país (com per exemple un article d'opinió recollit a Vilaweb (Álvarez i Breda, 24 de maig de 2012) on es denuncia la situació precària dels joves a Catalunya i la necessitat d'emigrar; o bé l'article del diari El País (Gómez, 10 de març del 2013) on posa de manifest que tenir 25 anys a Espanya suposa plantejar-se emigrar o bé anar a festes de comiats d'amics). D'altra banda, queixes en contra de deixar marxar una generació en la qual el país ha invertit molts diners per donar-los una bona educació (com ho és la Carta al Director recollida al diari El País (García, 20 de juny de 2012) on un ciutadà es queixa per la clausura d'una empresa que dona lloc de treball a molts enginyers). Ambdós són arguments recurrents als mitjans de comunicació i a l'opinió dels ciutadans.

La manca de polítiques socials que protegeixin el dret a treballar dels joves afecta de manera molt directa a tot el col·lectiu i a la seva transició a la vida adulta. Al segon trimestre del 2013, l'atur juvenil registrat per l'INJUVE era del 43'29% per a joves d'entre 16 i 29 anys; i d'entre els joves que treballen, la majoria ho fan en condicions precàries. Aquesta situació els impossibilita construir una vida amb plena seguretat i estabilitat, afectant així la seva emancipació domiciliar i la creació de les seves pròpies famílies. Alguns autors apunten a que la precarietat laboral i la temporalitat de les seves feines serà una característica que acompanyarà al llarg de tota la vida professional d'aquesta generació. Davant una situació de desesperança, alguns d'aquests joves decideixen emprendre l'aventura d'emigrar.

L'emigració dels joves catalans és una temàtica molt present als mitjans de comunicació i als discursos polítics però fins ara no s'ha investigat prou des del món acadèmic. Amb la intenció de contribuir al coneixement del fenomen, aquesta recerca es proposa descriure quin és el perfil dels joves estudiants universitaris o titulats universitaris que han emigrat a Londres a la recerca noves oportunitats, quines són les seves motivacions, quina és la seva trajectòria a la ciutat anglesa i quins són els seus plans de futur; amb l'objectiu que aquesta descripció contribueixi a comprendre i interpretar el fet social de la migració dels joves catalans titulats universitaris a Londres.

REVISIÓ BIBLIOGRÀFICA

Joventut i mercat de treball

Com demostren els estudis fets per la OCDE (Scarpetta et al., 2010), els cicles de recessió econòmica tenen major efecte en l'atur dels joves que no pas en l'atur dels adults. El cas d'Espanya és el més alarmant de tots els països membres, amb un total del 56'4% d'atur juvenil l'abril del 2013, mentre que la mitjana dels països de l'OCDE és del 16'52% (Scarpetta et al., 2010). Fashoyin (Fashoyin, 2012), posa de manifest que els joves estan en clara desavantatge per trobar feina, en especial als mercats de treball que són més rígids. Alguns dels motius d'aquesta desigualtat són la relativa manca d'habilitats dels joves, la inestable experiència en el mercat de treball (causada

per la precarietat de les feines que ha anat desenvolupant) i la discriminació del mateix mercat de treball cap a la joventut. No obstant, de manera estructural, els joves amb titulació superior tendeixen a tenir una etapa més llarga d'atur a l'acabar els seus estudis que els joves sense titulació, fins i tot en èpoques d'expansió econòmica (Merino, 2007); encara que un cop inserits, l'atur juvenil sempre és molt major per aquells que tenen nivells educatius inferiors. Segons el darrer estudi de l'atur juvenil a Espanya fet per l'INJUVE (2013), un total del 62'36% dels joves espanyols d'entre 16 i 29 anys que només tenen el títol d'educació secundària obligatòria està a l'atur, mentre que la taxa d'atur dels joves amb estudis post-secundaris no supera el 10%.

Segons l'Informe de l'Estat de la Joventut a Catalunya 2007 (Miret et al., 2007), el sistema educatiu prepara un 41% de joves amb titulació universitària mentre que un 32% de joves es queden amb formació bàsica (i alguns d'ells ni tan sols l'assoleixen). No obstant això, el que demana el mercat és més aviat el contrari, més formació professional i menys formació superior i bàsica. Aquesta característica del sistema espanyol de tenir una dissonància en la relació formació-mercat de treball comporta una sobrequalificació pels que són a la part superior de l'esquema, tot causant un *efecte fugida* (alt atur i molta precarietat estructural). Serracant (Serracant, 2005) en el seu estudi en la sobreeducació dels joves catalans apunta que la principal causa del fenomen és que mentre que els joves han canviat i han assolit nivells més alts d'educació, el mercat laboral no ha creat més llocs de treball qualificats per aquesta gent, tot "obligant-los" a exercir feines de menys qualificació. Així doncs, l'educació ha passat a ser una inversió en l'imaginari col·lectiu, tant en continguts a desenvolupar en el lloc de treball com també com a una manera de selecció laboral de les persones a través del nombre de titulacions que té (credencialisme). Poc a poc, com que el nivell educatiu dels joves augmenta, les empreses aniran a buscar gent més i més titulada per a desenvolupar una feina, augmentant així els requeriments laborals i devaluant així el valor de les titulacions. És en aquest sentit que Barbagelata posa de manifest que una de les maneres més eficaces i més necessàries per fer front a l'atur juvenil és repensar les trajectòries del sistema educatiu per tal de donar la formació adient a les necessitats del mercat de treball (Barbagelata, 2012).

Paral·lelament, com posa de manifest l'estudi de la OCDE (Scarpetta et al., 2010), la primera experiència laboral dels joves tindrà un efecte clar en tota la seva trajectòria professional posterior, a més del fet que com més temps el jove estigui sense feina més anirà disminuint la seva productivitat futura. No obstant, és una característica de la transició juvenil cap al món laboral passar una primera etapa desenvolupant treballs temporals. Entre el 1995 i el 2005 la taxa de joves en treballs precaris ha augmentat un 1'5% (Scarpetta et al. 2010), essent Espanya un dels països en què els joves passen més temporades aturats o en feines precàries abans de trobar una feina permanent i d'acord amb la seva formació, situació que no és desitjada per als joves. Cal remarcar que aquests estudis van estar fets en un moment històric d'economia en expansió, on al cap d'un temps de feines precàries era més fàcil als joves adherir-se al mercat de treball amb certa seguretat. En context de crisi actual, l'atur juvenil s'ha disparat i alguns autors apunten que la precarietat laboral dels joves ha passat a ser un model. Salvadó (Salvadó, 2009) i Serracant (Serracant, 2005) apunten que la precarietat laboral és un factor que afecta a tota una generació, els membres de la qual

arrossegaran feines temporals i precàries tota la vida, més que no pas un factor conjuntural de l'edat, com manifesten els estudis fets per l'OCDE.

Alhora, s'està donant un procés de reversibilitat de les transicions. La necessitat de formació continuada i la precarietat al món laboral, entre altres, fa que les trajectòries es flexibilitzin. Com argumenten Furlong et al., les rutes entre l'escola i el treball tradicionalment eren concebudes com a lineals i predictibles, però ara han estat reemplaçades per moviments menys predictibles que involucren trencaments freqüents (Furlong et al., 2006). En conseqüència, es trenca la linealitat de la seqüència de *fer-se gran* i s'incorpora el concepte sociològic ideat per Giddens de la "choice biography" (Giddens, 1991) en l'anàlisi de la joventut actual. Aquest consisteix en analitzar la llibertat de cadascú d'adaptar-se als requeriments de la incertesa actual i la construcció individual de la trajectòria vital, plena d'anades i vingudes. En aquest sentit, Bauman proposa l'anàlisi de les identitats postmodernes com a obres d'art que es van construir poc a poc amb les experiències que cadascú va tenint i que, per conseqüència, totes elles tindran un resultat diferent (Bauman, 2008).

Joventut i emigració

Catalunya ha estat històricament un país d'emigracions i immigracions (Fernández, 2000) i avui en dia estem vivint una altra onada migratòria. Segons les dades presentades per l'INE a les Estadístiques de Variacions Residencials, Catalunya els darrers anys ha deixat de ser un país receptor d'immigrants (normalment provinents d'altres llocs del món) per passar a ser un país emissor d'emigrants (catalans). Des del 2009 les taxes d'immigració han anat baixant paulatinament i les d'emigració pujant entre un 8 i un 9% anual, fins al punt que l'any 2013 la població catalana a l'estranger és de 203.250 persones, de les quals, 10.791 van marxar al 2012. Entre el 2008 i el 2012, 467.286 residents a Catalunya han emigrat, d'entre aquests, 38.753 eren nascuts al país. Al 2012 la taxa d'emigració ha augmentat un 17'3% respecte al 2011 i un 64% respecte al 2010. D'entre les persones emigrades al 2012, 7.099 dels 10.971 eren nascuts a Catalunya i 3.692 eren nascuts a altres països. El 35'7% tenien entre 16 i 34 anys. Les destinacions d'aquesta emigració ha estat variada: 4.521 persones van marxar a la Unió Europea, 4.260 a Amèrica, 994 a la resta d'Europa, 571 a Àsia, 315 a Àfrica i 130 a Oceania; en aquest sentit, és notable el nombre de persones que havien emigrat a Catalunya prèviament i que retornen als seus països d'origen. Pel que fa els quatre països que més catalans van rebre l'any 2012: 1131 a França, 1081 a Equador, 958 a Regne Unit i 870 a Alemanya. D'aquesta manera, Catalunya ha esdevingut la segona comunitat autònoma amb més emigració l'any 2012.

Per tal d'acompanyar als joves en aquest procés migratori, a diferents localitats d'Espanya s'han creat punts d'assessorament juvenil en mobilitat internacional. Segons la memòria anual del servei de mobilitat juvenil de l'Ajuntament de Barcelona, des del gener fins a l'agost de 2013 s'han fet un total de 469 assessories per a joves de Barcelona que volien marxar arreu del món i d'aquestes, 104 específicament per al Regne Unit. Els perfils professionals eren variats però sí que compartien la franja d'edat d'entre 16 i 30 anys, així com la localitat de Barcelona.

És difícil conèixer del cert el nombre de persones espanyoles que viuen a la Unió Europea degut a l'espai de lliure circulació de les persones, però seguint el Cens

Electoral a l'estranger fet per l'INE (2013), podem veure que Regne Unit és la quarta destinació preferida per als espanyols. La primera, França amb 181.775 espanyols registrats al cens de juliol del 2013; la segona, Alemanya amb 94.347; la tercera, Suïssa amb 79.670 persones i finalment Regne Unit amb 60.725 (dels quals, 53.076 són a Londres).

Segons Salt et al., alguns dels motius pels quals els joves volen emigrar a altres països de la UE són l'equiparació dels salaris entre els països membres o bé l'augment de la desocupació relacionada amb la recepció d'immigrants a Europa (Salt et al., 2000). D'aquesta manera, l'any 2011 només el 3'3% de la població europea vivia en un altre país (Vasileva, 2011) i, encara que no sigui el majoritari –només un 25% del total (Zaufiaur, 2006)-, un dels motius pels quals els europeus emigren és per causes laborals. Segons Castells, una de les principals causes d'aquesta emigració és per la necessitat dels mercats laborals, deguda a la globalització, de tenir persones a les empreses que parlin diferents idiomes i comprenguin el sistema cultural d'altres països amb els que s'hi estan relacionant empresarialment (Castells, 1999). D'altra banda, Iredale explica que un altre factor és la expansió internacional de les empreses, les quals acaben per oferir feines als seus treballadors (especialment a alts càrrecs) a altres ciutats i a altres països (Iredale, 2001).

METODOLOGIA (i)

La present recerca està articulada en dues fases diferents. La primera pretén conèixer el punt de partida de l'investigador i detectar possibles prejudicis; la segona és la recerca nuclear de la investigació, que vol conèixer el perfil dels joves catalans emigrants a Londres.

Som éssers socials i, com a tals, ens relacionem constantment amb els altres i la nostra objectivitat està condicionada per la nostra socialització com a individus. Davant aquesta circumstància, molts epistemòlegs recomanen abans de fer qualsevol recerca, aturar-se un moment i reflexionar sobre les condicions de partida com a investigador per prendre'n consciència: "The ways in which sociologists represent social worlds, and the ways in which they study them, are closely related" (Atkinson, 1994: 5). A més a més, el fet de pertànyer a l'univers de la mostra (doncs jo sóc també una titulada superior que ha emigrat a Londres per raons d'emancipació familiar), és encara més important fer un procés d'auto-anàlisi de la situació.

D'acord amb Bertaux, la perspectiva quantitativa o qualitativa està present des del primer moment de la investigació i no només en la metodologia emprada (Bertaux, 1993). En aquesta recerca, compaginarem la perspectiva qualitativa de les entrevistes als 10 joves catalans acabats de titular que han emigrat a Londres amb la informació quantitativa recollida del fenomen.

Entrevistes

El perfil requerit per a les entrevistes és el de joves entre 20 i 30 anys que hagin estudiat a una universitat catalana i que hagin emigrat a Londres per motius laborals, acadèmics o personals.

La mostra s'ha dissenyat a través de la tècnica de la bola de neu, a partir de contactes més immediats i articulants tota la xarxa de contactes informals. La selecció de la

mostra ha respost als següents paràmetres, tot buscant-ne la màxima variabilitat: temps que fa que el jove viu a Londres, branca de coneixement dels seus estudis i edat. Es tracta d'una entrevista en profunditat semi-estructurada a partir de les temàtiques d'interès de la recerca i a partir d'una dimensió històrica del fenomen: "ni la vida de un individu ni la historia de una sociedad pueden entenderse sin entender ambas cosas" (Mills, 1977:23). Per aquest motiu l'entrevista se centra en sis moments: situació abans de marxar, com es construeix la idea de marxar, viatge, situació a la ciutat de destí, visió de la societat d'origen des de la ciutat de destí i les perspectives de futur.

Informants (i)

Marta. Té 27 anys. És diplomada en infermeria i després de presentar-se a les oposicions per ser llevadora a Catalunya i no aprovar-les va decidir anar a trobar sort a Londres amb una companya l'any 2009. Aquí va aconseguir entrar a una universitat anglesa després d'haver perfeccionant el seu anglès i va poder fer l'especialització de llevadora. Més tard, va entrar a treballar a un hospital de Londres i avui en dia està vivint a Barcelona, tot exercint com a llevadora en una empresa privada.

Marc. Té 25 anys. És llicenciat en màrqueting. Abans de venir a Londres estava treballant de manera esporàdica als estius però no havia aconseguit una feina estable. La seva parella, anglesa, estava vivint a Londres i l'any 2011 va decidir-se anar a Londres a viure amb ella. Aquí, després de 8 mesos sense trobar feina, va aconseguir treballar en una asseguradora espanyola.

Pep. Té 30 anys. És llicenciat en humanitats i té un curs en fotografia. Abans de venir a Londres estava treballant a una empresa de fotografia a Barcelona però el van voler canviar de ciutat. Ell no va acceptar i va pensar que era un bon moment per marxar a Londres l'any 2010. Aquí, després d'uns mesos va trobar feina com a adjunt de fotografia i treballa de freelance a la ciutat.

Xènia. Té 26 anys. És llicenciada en periodisme. A Catalunya estava treballant de manera autònoma com a dissenyadora de vestuari i va veure en Londres una oportunitat per tenir més feina, va anotar els seus contactes anglesos a l'agenda i va venir l'any 2009 a la capital anglesa. Des d'aquí combina feines a Londres i a Barcelona.

David. Té 23 anys. És llicenciat en lingüística a Londres. En acabar el batxillerat va decidir que volia anar a estudiar fora i, després d'haver fet un curs universitari, va decidir-se a venir a Londres l'any 2008. Un cop acabats els estudis va trobar feina a un despatx al centre de Londres.

Roger. Té 28 anys. És llicenciat en arquitectura. Després d'una temporada treballant precàriament va recordar les paraules del seu professor d'universitat que l'encoratjava a marxar. Així ho va fer l'any 2012, juntament amb la seva parella. Aquí va aconseguir feina en un despatx d'arquitectura de manera immediata.

Laia. Té 27 anys. És llicenciada en física i volia especialitzar-se en física mèdica. A Espanya tenia molt poques oportunitats ja que havia de passar una selecció d'oposicions força dura, és per això que va buscar el millor lloc on poder-se

especialitzar i va venir a parar a Londres l'any 2010. Després, ha trobat feina a un hospital i pensa quedar-s'hi una temporada més.

Sara. Té 29 anys. És llicenciada en humanitats i en periodisme. Després d'haver fet diferents feines a mitja jornada a Barcelona i no trobar feina específica per a ella es va decidir, juntament amb la seva parella, a anar a Londres a treballar del que realment volia: comunicació cultural. Encara que no hagi trobat una feina estable del que li agradaria, considera que està construint la seva carrera professional a la ciutat anglesa. Van arribar l'any 2010.

Clàudia. Té 24 anys. És llicenciada en periodisme. Després d'haver treballat de manera precària a Barcelona, i sense tenir relació amb els seus estudis, es va anar a informar de les beques Leonardo. Amb la seva parella (Lluís) van decidir-se a fer-ne una a Londres i així van venir al 2012. Després, ella va aconseguir una feina com a administrativa i continua treballant allà.

Lluís. Té 24 anys. És llicenciat en periodisme. Després d'haver treballat de manera voluntària com a periodista va decidir-se amb la seva parella (Clàudia) a fer una beca Leonardo a Londres. Aquí ha anat treballant de feines no relacionades amb els seus estudis i de manera temporal. Va arribar al 2012.

RESULTATS

Londres des de Catalunya

De manera general, les inquietuds que han fet que els joves catalans entrevistats volguessin emigrar han estat quatre. En primer lloc, per motius formatius. La idea de poder complementar la seva formació a l'estranger, tot buscant les ciutats en què la qualitat dels cursos sigui major que a Espanya, o bé per la possibilitat de millorar el nivell d'una llengua estrangera. En segon lloc, per les oportunitats laborals, relacionades amb la idea de triomfar professionalment i de poder fer carrera. En tercer lloc, per motius de desenvolupament personal, sis dels entrevistats mostren la voluntat de marxar de Catalunya i de voler viure a un altre país i adaptar-se allà, mentre que altres ho relacionen amb una aventura personal que s'ha de fer i que a més t'aportarà una gran obertura de ment, a més a més de no suposar cap risc per a ells, la sensació de no tenir res a perdre. Finalment, el darrer motiu que els fa emigrar és la parella, o bé perquè la parella vol marxar a Londres a viure, o bé perquè la parella ja estava vivint a Londres abans i volen viure junts o bé perquè es veien impossibilitats d'emancipar-se plegats a Barcelona i decideixen emigrar per poder-ho fer.

D'entre els motius de l'elecció de Londres com a ciutat de destí, n'hi ha quatre. Primer, perquè és una ciutat on es parla anglès i volien millorar el seu nivell lingüístic. Segon, per motius laborals; els informants tenien en ment la idea que a Londres és fàcil trobar feina "Venir aquí és tirar-se al dòlar, el somni anglès" (Xènia), tot relacionant-ho amb la cultura de l'esforç: "La idea del món anglosaxó en el sentit de promesa meritocràtica: vinguis d'on vinguis, si treballes dur, triomfaràs" (David). A més a més, pensaven que en aquesta ciutat els sous eren molt més elevats que a Espanya i que era molt més fàcil ascendir i fer carrera professional, que era una ciutat plena d'oportunitats. Tercer, per

la gran oferta lúdica de la ciutat. D'una banda, perquè és una ciutat molt jove i divertida, amb moltes opcions d'oci nocturn; també perquè és una ciutat on pots fer absolutament tot el que et puguis imaginar, sigui el que sigui el que vulguis fer ho pots trobar aquí; i també pel seu alt moviment artístic i cultural, amb moltes opcions per conèixer les noves tendències i també per poder-te fer un lloc en aquest món com a artista. Finalment, també es remarquen altres característiques com ara la seva proximitat amb Barcelona (contraposat amb altres països anglosaxons com Estats Units o Austràlia), la seva multiculturalitat com a lloc on aprendre d'altres cultures i també la seva popularitat a Espanya per ser una ciutat molt interessant de conèixer.

Viatge cap a Londres

A l'hora de preparar-se aquest viatge cap a Londres, els informants presenten dues maneres molt diferents. D'una banda, dues de les persones entrevistades van fer una clausura definitiva de la seva estada a Barcelona, tot regalant les seves pertinences i fins i tot anant a Hisenda per tancar qualsevol deute que tinguessin amb el país; mentre que hi ha un altre perfil d'emigrant que continua mantenint els seus vincles amb el país de manera més evident amb la idea de tenir un lloc estable on poder tornar en cas que no funcionés l'experiència a Londres.

Només dues persones de les entrevistades van fer servir alguna de les institucions públiques d'assessorament als joves que volen marxar i manifesten que els serveis que els van oferir no els van ser útils per ser informació massa general que ells ja havien recercat abans.

Un 80% dels entrevistats havia estalviat o bé recollit diners abans de venir per tenir un fons del qual valdre's els primers temps a la ciutat.

El 60% dels entrevistats van emigrar acompanyats d'un amic o de la seva parella, i un informant més va emigrar tenint la parella vivint a Londres.

3 dels testimonis manifesten que a la mateixa universitat els van demanar que marxessin del país perquè a Catalunya no tenien opcions laborals: "El professor, a la última classe, quan ens va dir qui havia aprovat i qui no ens va dir: por favor, iros de este país porque sinó no hareis nada" (Roger).

A Londres

Els informants estan d'acord en què els inicis de la immigració és una etapa (d'entre un i sis mesos) que és molt dura, Londres esdevé una ciutat molt hostil. En aquests mesos d'integració mantenen que és molt important tenir diners per poder sobreviure i suport d'algú al teu costat: "Si no arribes a tenir diners i algú que et estigui amb tu i et recolzi te'n tornes el primer mes! És dur, és dur..." (Marta) El que més els angoixa d'aquesta etapa és buscar feina i no trobar-ne. Expliquen que costa bastant aconseguir una entrevista de feina i que durant aquest temps es passa molt malament: "en aquesta ciutat t'adones molt de les logístiques, el que costen i també com t'afecten a la vida personal. No pots separar el fet que no tinguis un contracte de feina o de casa a llarg termini amb l'estabilitat personal" (Sara). I és l'etapa on també descobreixen l'altre cara de la ciutat, "vens perquè és súper idíl·lic però te n'adones que no ho és tant" (Clàudia), els baixos fons i la gent que ve però no triomfa: "el problema és que a Londres quan pringues, pringues molt a sacó, quan és un curro de merda és cobrant una merda, uns horaris de merda i a prendre pel cul" (Pep). És en aquest moment en què relativitzen la seva situació anterior a Barcelona: "Londres pot ser que estigui

millor que Barcelona però tampoc és el paradís! No arribes i et sobren les feines...” (Lluís).

Després d'un temps d'estar a Londres, la percepció de la ciutat també va canviant. A poc a poc, van trobant feina i instal·lant-se a la capital anglesa. Els informants apunten algunes de les característiques de la societat londinenca que els ha permès integrar-se amb més facilitat; un dels motius és la seva història, el David explica que “potser pel passat imperial han desenvolupat aquesta actitud que els permet assimilar coses estrangeres com si res”, tot desenvolupant un model multicultural on hi cap tothom: “la gràcia d'aquesta ciutat és que no hi ha discriminació. És una ciutat molt multicultural i que tenen molt arraigada la immigració i són molt tolerants” (Marta). Així doncs, apunten que la integració a Londres no depèn del teu origen sinó de la classe social a la que pertanyis: “no és mai una discriminació de 'tu no ets d'aquí' sinó que el que es comporta com a immigrant el tracten com a immigrant. No és una societat racista, és una societat classista” (Sara).

Tots els entrevistats manifesten que han volgut integrar-se totalment a la societat anglesa i una de les estratègies que han fet servir és adoptar l'accent britànic al parlar anglès perquè no poguessin reconèixer la seva procedència. No obstant, tots ells manifesten que es consideren immigrants a Londres.

Paral·lelament, consideren que a nivell professional els londinencs tenen una percepció dels catalans molt bona, que no és la mateixa percepció que tenen dels espanyols, però que a nivell social aquesta distinció no és tan clara: “Catalunya s'ha venut molt bé a fora perquè heu fet saber que sou diferents, que no sou espanyols, però molt entre empaties intel·lecto-culturals però a nivell social, que és el que es veu més, es veu més o menys un català que un andalús” (Sara). No obstant, encara que sí que puguin notar certa diferenciació, sempre està sota una actitud totalment políticament correcte.

Un cop més instal·lats a la ciutat, els informants mantenen que Londres està feta per al triomf i que les seves expectatives poden ser complertes: “Londres és molt difícil per entrar-hi, jo sempre ho he dit, és molt difícil que et deixin entrar, però una vegada ho has fet, és la ciutat per al triomf” (Marta). De manera retrospectiva, tots ells valoren molt positivament la decisió de venir a Londres a la recerca d'oportunitats: “He passat de no tenir ni ofici ni benefici a ser completament independent!” (Marc), i que l'esforç que han fet s'està veient recompensat: “Aquí, si estàs més o menys treballant bé, el nivell de vida creix molt molt ràpid, és molt exponencial” (Xènia). No obstant, sempre hi ha enyorança del passat: “Una vida idíl·lica no, sempre hi ha alguna cosa que... ni que sigui que això no és casa teva! Et pots sentir molt bé i tal però... no és casa meva! Et sents una mica que.. ni un ni l'altre... casa teva està allà però et sents bé aquí i tens l'oportunitat...” (Clàudia).

Davant de la pregunta de quins són els factors d'èxit per triomfar a Londres apunten a tenir molt clar des del principi què és el que vens a buscar i no rendir-te, tenir molta paciència, no fer guetos amb les persones del teu mateix origen i millorar l'anglès dia a dia.

En retrospectiva, tots ells consideren que la seva marxa ha estat una pèrdua per Catalunya. No obstant, les implicacions ideològiques són diferents. D'una banda, hi ha

joves que ho veuen des d'un punt de vista més individual "si aquesta persona s'hagués quedat a Barcelona, no hagués sigut un cervell fugat, hauria sigut un cervell mort, un cervell sec, desaprofitat, tancat a casa mirant la tele, hagués sigut un ni-ni. Què prefereixes?" (David), i d'altres que veuen la seva marxa des de les conseqüències socials "podria ser útil a Espanya i a Catalunya i al seu mercat laboral i ni puc ni he tingut oportunitat" (Marc).

En termes de feina, els joves que ja havien tingut certa experiència laboral a Catalunya només estaven disposats a acceptar feines relacionades amb la seva professió, mentre que els joves acabats de titular estaven disposats a trobar qualsevol feina, qualificada o no. No obstant, els joves que cerquen feines més qualificades triguen molt més a poder aconseguir treball que no pas els pocs qualificats, en aquest sentit, la Xènia posa de manifest que cal desmuntar el mite perquè si vols, en una setmana pots estar treballant però serà de feina no qualificada; o la Clàudia, que diu que "segons el nivell d'anglès i el que hagi estudiat trobaràs més o menys coses, però el 80% seran no qualificades o poc qualificades". En general, però, tots ells apunten que és molt important per a trobar feina al Regne Unit que tinguis coneixement de la llengua anglesa i el currículum vitae estructurat d'acord amb els requeriments del país. A més a més, manifesten que és molt important tenir experiències laborals prèvies al país per poder accedir a feines qualificades ja que per als anglesos, qualsevol experiència que no sigui al Regne Unit no té validesa.

A canvi, en general els informants manifesten que un cop estan treballant, sigui feina qualificada o no, troben molt bon salari. Tots ells se sorprenden pel funcionament de reclutament de Londres, el qual es basa en les competències personals i en la trajectòria professional, on el que és difícil és entrar dins el sistema, però quan ho fas és molt fàcil anar escalant en posicions millors, tot mostrant determinació i ganes de treballar. A més a més, valoren molt positivament el feed-back que reben constantment de l'empresa a través de valoracions regulars, les quals els permeten millorar en el lloc de treball i també tenir més opcions per ascendir.

Pel que fa a les relacions socials, hi ha una tendència clara a trobar-se més amb persones catalanes o espanyoles que no pas amb anglesos o internacionals, encara que molts d'ells presentin la voluntat de relacionar-se més amb anglesos per millorar la llengua i també integrar-se més. A més a més, també posen de manifest la fugacitat de les amistats aquí ja que moltes persones venen a fer carrera a Londres i quan ho han aconseguit marxen, de manera que no poden crear amistats duradores.

Tots els informants coincideixen en el sentiment d'impotència que els joves a Catalunya tenen quan recerquen feina. No tots ells s'hi han trobat però sí que comparteixen que els joves que marxen avui en dia marxen per impossibilitat laboral a Catalunya: "En el moment en què tu estàs al teu país donant-ho tot perquè el país segueixi endavant i això no et dona per menjar, doncs no val la pena i has de marxar" (Roger). I molts acaben per plantejar-se emigrar: "És realment difícil trobar algú que no s'hagi plantejat de marxar" (Clàudia).

En aquesta línia, la Sara també manifesta que l'emigració també està promoguda per una extremada idealització que els catalans tenen amb ciutats estrangeres: "Barcelona té una extremada idealització del que hi ha a fora! Jo quan vaig sento: ja, però tu no saps com està la cosa aquí, i jo penso: però tu no saps què vol dir marxar! Ni tot és tant merda aquí ni tot és tant maco fora, saps?".

Tots els joves entrevistats expliquen que alguna vegada algun jove de Catalunya els ha demanat consell sobre com fer-ho per emigrar a Londres. El consell més donat és tenir ben preparat el CV, d'acord amb l'estructura anglesa; encara que també es dona molta importància a tenir un bon nivell d'anglès. D'altra banda, manifesten que són molt realistes amb les persones que els demanen de venir, sempre els diuen que no és una ciutat fàcil i que han de venir amb moltes ganes i entusiasme, tot perseguint un somni i sent realista sobre les opcions que tens de complir-lo aquí. A més a més, són conscients que no tothom acaba per integrar-se a Londres i apunten a dues variables claus per poder-ho fer: ser capaç de mantenir relacions socials amb persones d'altres cultures (mentalitat intercultural) i també tenir un bon nivell d'anglès.

La Laia també matisa que la emigració dels joves catalans titulats universitaris és molt diferent a l'emigració que Espanya ha estat rebent els darrers anys de països de Sud Amèrica, Àfrica i Àsia. En aquest sentit, els joves catalans emigrants han marxat perquè han volgut i no per necessitat, ho relaciona amb una ambició professional: "un capritxo de vull fer-ho millor! Vull tenir el luxe de tenir una millor formació, d'aspirar a més, no? En comptes d'aspirar a poder pagar el lloguer" (Laia). En aquest sentit, la Sara remarca que és important tenir-ho en compte perquè hi ha una altra immigració espanyola a Londres: "Està creixent un tipus d'immigració que no havia vist abans, que és la immigració de pare-mare-fill-iaia, o sigui com ho feien abans els turcs (guetos). És gent que potser abans estava treballant a la construcció i ha vingut a buscar feina no qualificada" (Sara). En aquesta línia, la Clàudia també manifesta que la seva emigració no ha estat per necessitat: "he marxat encara volent! No perquè m'hagin obligat, és un volent sent conscient que és una situació irreal, i que potser m'hauria quedat allà amb l'ordinador fent anuncis..." (Clàudia). De la mateixa manera, la Xènia diu: "crec que tots els que estem aquí podríem tornar", referint-se a que tenen un coixí a Catalunya del que recolzar-se en cas que ho necessitessin.

Catalunya des de Londres

La meitat dels informants mantenen relacions properes amb els familiars i amics que tenen a Catalunya, expliquen que no ha canviat pràcticament res en la seva relació amb ells. No obstant, l'altra meitat dels entrevistats mantenen que el fet de marxar els ha canviat personalment i ja no troben tantes similituds amb els seus amics de Catalunya, ja no tenen tant en comú com abans.

La visió que arriba als catalans a Londres del seu país és totalment negativa, molt basada en trames de corrupció, en les contínues retallades del govern i els fraus fiscals. La Marta manté que li arriba que "Espanya és un país de corrupció total i que no hi ha res a fer!" (Marta), mentre que per al Roger "La imatge és que som un país de broma, que és bastant de catxondeo" (Roger).

Pel que fa a les polítiques de joventut, el 50% pensa que són una manera de justificar-se, que és un fet social amb el que s'han trobat al davant i que tant les polítiques d'animar als joves a marxar com les declaracions públiques dels polítics sobre el tema són una manera de justificar una cosa que se'ls escapa de les mans. A més a més, consideren que és una pèrdua molt gran per al país, una manera de malgastar una inversió feta en l'educació dels joves: "Sí, clar! Formar-los a Catalunya, pagar l'educació i tot pagat per Catalunya perquè un altre país agafi gratis tota aquesta gent formada, faci el curro, i més barato! És que això és pa per avui i gana per demà" (Pep). Defensen, que les polítiques haurien d'anar cap a facilitar el treball a Catalunya i no cap a animar-los a marxar: "el que hauríem de fer és donar més opcions i més subvencions als joves a muntar, el problema és que Espanya no crea, no hi ha moviment... Cal crear negoci però local" (Laia); i defensen que la emigració hauria de ser per la recerca d'un somni i no per la necessitat de trobar un lloc de treball. No obstant, també apareix una perspectiva positiva de l'emigració dels joves catalans, centrada en la creació de vincles entre joves catalans i persones internacionals, les quals poden ser d'interès i de gran utilitat per a Catalunya en un futur.

D'altra banda, també hi ha un reconeixement a la gent que ha decidit quedar-se a Espanya per treballar per un país millor: "Admiro molt la gent que s'ha quedat per lluitar i que està.. que no tenen referències de com es fan les coses diferents i que ho estan reinventant! Això és un acte valent, insisteixo, quan tens una font d'ingressos que et permet fer-ho!" (Sara).

Perspectives de futur

El 80% dels joves catalans entrevistats considera que els vincles forts amb Catalunya (la seva família o bé la cultura catalana) serien les principals raons per les que tornarien al país d'origen. També apareix com a una de les raons principals el compromís social que tenen amb Catalunya per a fer-lo sortir de la situació de crisi actual: "Ostres, és la meva societat i, si puc, no vull pensar en un futur país com del 3r món, no, jo vull estar allà per ajudar a pujar i fer-ho bé, saps?" (Laia). No obstant, quan entrem en termes de carrera professional, la data de tornada es difumina més. Tots ells manifesten que a Londres han aconseguit, o estan treballant per aconseguir-ho, una carrera professional pròspera i amb garanties de futur i que, si tornessin a Catalunya, haurien de renunciar a ella: "jo no vull tornar, és com un suïcidi professional, m'entens?" (Marta); "Si home! Tornar per a què? Pel sol i les tapes? Tornar a Espanya amb sous més baixos..." (Pep). És quan la carrera professional entra a la conversa que els vincles forts, els quals podrien ser motiu per tornar, no són motiu suficient: "Jo vull tornar, però no puc. Per tornar allà i no tenir res, segueixo aquí! Allà tinc els meus amics i la meva família però aquí tinc la meva casa, la meva feina i la meva parella" (Marc); "m'agrada molt com es viu a Catalunya però no m'agrada el món laboral allà, ara mateix" (Pep).

Així doncs, quan la professió entra en joc, la data de tornada s'endarrereix, encara que continua estant present en un futur llunyà: "com més lluny vaig, el que més sé és que tornaré a Ullestret" (Xènia). Aquesta data va molt relacionada amb la fi de la crisi financera d'Espanya i amb el ressorgiment de feines tant bones que puguin competir amb les feines que aquests joves estan tenint ara mateix a Londres: "em fa ràbia perquè les condicions que tinc aquí no les podré tenir allà, encara que tingui feina" (Clàudia). I tornessin ara se sentirien: agoviada (Marta), desaprofitat (David), buit

(Roger), deprimida (Clàudia). No obstant, el 70% dels joves entrevistats manifesta el seu desig ferm de tornar a Catalunya en un futur. A més a més, apunten que l'experiència d'haver emigrat haurà servit al país per aportar un *modus operandi* de treballar molt diferent, el qual podrà beneficiar a la productivitat del país (Laia), a més a més que: "serem més intel·ligents o amb més capacitat o coneixement... haurem estat a l'estranger, haurem treballat, sabrem anglès, tindrem aquesta experiència... I estarem allà, al servei del país i.. si en un futur la cosa s'arregla potser sí que a llarg termini direm osti! Aquella generació que havia de ser perduda i mira!" (Lluís).

DISCUSSIÓ

Londres, terra promesa: el somni

Dins l'imaginari col·lectiu de Catalunya hi ha la idea que emigrar és enriquidor personalment. D'una banda els polítics diuen que és una experiència bona que els joves marxin fora perquè això els donarà fruits a ells i també al país. D'altra banda, els mitjans de comunicació donen contínuament imatges de joves emigrants al món, testimonis de gent que ha marxat a provar sort en altres països. Encara que aquesta imatge no sigui sempre positiva, és un input que els joves reben constantment: els altres joves estan marxant perquè aquí no tenen oportunitats. També s'ha trobat en aquesta recerca un possible interès del mercat liberal cap a l'emigració: emigrar és bo perquè pots adquirir més competència lingüística en una llengua estrangera, també és bona perquè pots adquirir una experiència internacional que donarà un punt brillant al Currículum Vitae i, a més a més, també et pot afavorir perquè estaràs en un context econòmic molt més favorable i tindràs més oportunitats de treball. Finalment, també es relaciona amb una aventura juvenil, tal com podria ser-ho la de Peter Fonda i Dennis Hopper a "Easy Rider"; o bé amb la necessitat de conèixer una altra realitat com a experiència d'enriquiment personal, com pot ser l'experiència del "gap year" que molts anglesos tenen abans d'entrar a la universitat amb la voluntat de conèixer món (normalment a països del Sud) abans d'endinsar-se a la carrera professional (Fox, 2005).

Dins l'imaginari col·lectiu també hi ha la idea que Londres és el paradís. Sobretot després dels moviments socials i culturals que van haver a la ciutat durant el s. XX i també per haver esdevingut, d'alguna manera, un emblema del moviment artístic i cultural d'Europa (i del món) –des del *swinging London* dels anys 60s, passant pel sorgiment dels punks als anys 70 fins l'aparició dels hipsters al 2010. Alhora, també es reconeix Londres com a una ciutat molt cosmopolita, de gran llibertat i on totes les cultures conviuen. Així doncs, es té una concepció idealitzada de la ciutat en termes de moviments socials i culturals. Però darrerament també se li ha sumat la idea que Londres és el paradís en termes de feina. D'una banda, pots trobar feina molt ràpidament a la ciutat i, a més a més, tens moltes oportunitats laborals (estretament lligades amb el teu talent professional). Aquesta idealització, sumada a la crisi de la zona euro i a la millor posició de la lliura esterlina al mercat, fa que Londres sigui la terra promesa en termes laborals i econòmics.

Tant l'imaginari col·lectiu que l'emigració és enriquidora personalment com també l'imaginari que Londres és el paradís va quallant en la ment dels joves catalans fins que

acaben preguntant-se si no seria una bona idea marxar de Catalunya. Amb això, la Clàudia assegurava que un 80% dels joves catalans s'ho haurien plantejat algun cop. Fins i tot les universitats encoratgen als joves a marxar. Però, no tothom ho acaba fent. Quin és el perfil del jove emigrant? Els joves entrevistats coincideixen en diferents aspectes. Per una banda, tots ells afirmen que, en cas que ho requerissin, tindrien un lloc al que tornar si l'experiència a Londres no els anés bé, "the current crisis is likely to increase the importance of the parental home as an institution for young people to fall back on." (Knijn, 2012: 203). D'altra banda, tots ells tenen com a expectatives assentar unes bases professionals sòlides a partir de les quals construir tota la seva carrera. A més a més, tots ells expliquen que han tingut un procés previ de preparació del viatge (normalment a nivell econòmic), de la mateixa manera que també mostren una inquietud cap a una experiència d'aventura i de recerca d'alguna cosa més i millor.

Londres, terra hostil: aterratge

Londres és una de les destinacions preferides per a ells però no tothom acaba sortint-se'n. Quins són els factors d'èxit? Els informants posen de manifest la importància de dominar l'anglès a l'hora d'optar a una feina qualificada, a més a més de tenir molt clars els objectius laborals abans de venir i treballar fort per aconseguir-los sense desviar-te dels teus interessos. També donen rellevància a adaptar el model de Currículum Vitae als requeriments anglesos, ser molt pacient en la recerca de feina i tenir capacitats interculturals per poder relacionar-te amb gent d'altres cultures.

La majoria d'aquests factors d'èxit, però, no tothom els té des d'un origen. És per això que hi ha clarament dos perfils que queden exclosos de l'èxit. D'una banda, aquells col·lectius més desafavorits a Catalunya que corresponen a classes socials més baixes o bé persones baix qualificades perquè no tenen nivells d'anglès alts i/o no tenen habilitats socials interculturals. D'altra banda, també queden exclosos de l'èxit aquells que des d'un principi, malgrat compleixin aquests requisits, no siguin capaços d'adaptar-se a la ciutat. Així doncs, són ben pocs els que acaben tenint èxit en la migració després de passar pel filtre de les limitacions externes (aquelles que venen donades, com per exemple la pertinença a una classe social), i aquelles limitacions internes (les pròpies de la personalitat de cadascú).

Una de les motivacions clau per a l'emigració és que el mercat laboral a Espanya no satisfà el que els joves volen: feines adients a la seva formació. La sobreeducació que tenen els joves fa que no es rendeixin a assolir feines d'acord amb la seva formació i justifiquen la seva marxa a la recerca d'una feina d'acord a les seves possibilitats. No obstant, el fet de marxar fora els dona un petit marge que no es permeten a Catalunya: poden estar-se una temporada curta de la seva vida, a l'inici de l'estada, buscant feina activament o bé començant per feines precàries i no qualificades per acabar ascendint i aconseguint la feina desitjada. Aquest marge no se'l donen a Catalunya però sí que el tenen a Londres perquè continuen tenint el somni viu: el somni de trobar una feina d'acord amb les seves expectatives. Malgrat tot, aquest marge acaba després d'un temps. Un cop passats uns mesos, si el jove no ha assolit els seus objectius pot acabar tenint una sensació de frustració, molt lligada a les expectatives prèvies a l'emigració.

Un fet remarcable és que, malgrat s'hagi dit als mitjans de comunicació que es tracta d'una emigració individual en la que els joves marxen desesperats sols cap a altres països, només 3 dels 10 entrevistats van marxar individualment a Londres. La resta ho van fer acompanyats de la seva parella o bé d'algun amic.

Londres, la meva ciutat: realitat

Les estades a Londres poden ser molt variades, algunes més duradores i altres més curtes, sempre en funció del que el jove esperava de Londres abans de marxar. Encara que les experiències recollides siguin molt diferents i mostrin maneres molt diferents d'adaptar-se a la ciutat i itineraris variats per assolir un mateix objectiu, tots ells estan contents amb el que han trobat (i estan trobant) a Londres. Tots ells recomanarien a un amic emigrar a la ciutat, sempre i quan tingués molt clar què és el que vol aconseguir de la mateixa i estiguessin preparats personalment i tinguessin recursos per sobreviure.

Comparant la durada de la transició escola-treball en els diferents països d'Europa (Scarpetta et al., 2010), la transició és més ràpida al Regne Unit que a Espanya. A l'any 2000, els joves anglesos trigaven 19'4 mesos per trobar qualsevol feina i 36'1 mesos per trobar una feina permanent, mentre que a Espanya es passaven 34'6 mesos per trobar qualsevol feina i 56'6 per a una de permanent. En aquest sentit, la idea que a Londres és més fàcil trobar feina que no pas a Catalunya es veuria reforçada.

Finalment, és remarcable l'aparició continuada del sentiment de traïció en els testimonis dels joves emigrats. Aquest és un sentiment que es pot trobar en dues direccions. D'una banda, joves que se senten traïts pel seu país en tant que no ha estat capaç de donar-li allò que li havia promès, una feina d'acord amb la seva formació. Aquest és el testimoni evident de la Marta: "aquesta ciutat m'ha donat una oportunitat que no m'ha donat el meu país". D'altra banda, els mateixos joves també se senten com a traïdors per haver abandonat el seu país en una situació econòmica, social i política tan delicada i no estar allà treballant pel canvi. Aquest és el testimoni de la Laia: "és la meva societat i no vull pensar en un futur el país com del tercer món, jo vull estar allà per ajudar a pujar i fer-ho bé". En aquesta línia també és interessant la reflexió del Pep entorn a l'emigració. Ell deia que quan emigres pots tenir mal estar amb la societat catalana i espanyola per les diferents trames de corrupció, per l'estat de la monarquia, etc. i això et fa pensar que has fet bé en marxar perquè en un país així no tens oportunitats i has de procurar per un mateix, però per altra banda, això a vegades pot suposar caure en cert cinisme dient que això no va amb un mateix i que els que es quedin al país ja s'espavilaran.

Pel que fa a la data de retorn, aquesta està molt difusa entre els joves entrevistats. Els discursos varien entre les persones que no tornaran, o bé que tenen una data de tornada molt llunyana, com per exemple el Pep o la Sara; les persones que estan contínuament entre concebre la seva estada com a temporal o bé com a permanent, com per exemple la Clàudia i el Lluís; i els que tenen molt clar que sí que tornaran, com la Laia. Els motius que els farien tornar són molt diferents però es podrien englobar en tres: els motius personals (nostàlgia, sentir que l'estada a Londres ja està acabada o que les condicions de vida no siguin bones), els motius laborals (tenir la percepció que

ja s'ha aconseguit el que es volia o bé que hi hagi una molt bona contraoferta a Catalunya), o bé per motius relacionats amb Catalunya (que la situació econòmica hagi millorat o bé sentir el compromís social d'estar al país). Sigui com sigui, l'experiència a Londres serà una etapa de la vida d'aquests joves molt important per a la seva carrera professional i personal, encara que només serà una etapa més d'aquesta trajectòria individual i única de cadascú d'ells, que Giddens ha denominat "choice biography" (Giddens, 1991).

CONCLUSIONS

L'emigració juvenil avarca diferents dimensions. D'una banda, la perspectiva antropològica, que relaciona l'emigració juvenil amb la necessitat dels joves de desenvolupar la seva pròpia identitat. D'altra banda, la dimensió econòmica, que relaciona l'educació dels joves catalans amb el mercat de treball. Finalment, una dimensió social que pretén veure el fenomen des d'un punt de vista de la societat catalana.

Aproximació antropològica

Com s'ha pogut veure al llarg de la recerca, hi ha cert esperit aventurer en els joves titulats universitaris que emigren de Catalunya. Tots ells van a la recerca d'una experiència que els faci madurar professionalment i personalment tot emigrant a un altre país i integrant-se a una altra cultura.

Com posa de manifest Feixa (Feixa,2001) tradicionalment la joventut havia estat una generació 'sedentària' en el sentit que tenia una estructura molt clara en el *fer-se adult*, marcats per uns rituals de pas concrets. Avui en dia aquesta s'ha convertit en 'nòmada' on els joves no segueixen paràmetres naturals ni culturals per fer-se grans, només l'errància d'un destí incert. Així doncs, els rituals de pas han desaparegut i els joves entren en una vida de canvi constant (de llocs on viure i de rols a desenvolupar). No obstant, la necessitat de fer la transició a la vida adulta continua present. L'emigració podria, en certa manera, complir algunes de les funcions que els rituals de pas feien abans: posar distància entre els orígens i un mateix per acabar coneixent qui sóc realment o bé posar a prova les pròpies habilitats personals per saber fins on puc arribar.

En aquest sentit, Hall et al van catalogar la joventut com a una etapa de 'storm and stress' en la qual l'individu trenca amb el que era abans i re-neix buscant la seva pròpia identitat (Hall et al., 1975) la qual, segons Bauman esdevindrà una obra d'art que anirà construint al llarg de la seva vida (Bauman, 2008).

D'altra banda, s'ha observat com el sentiment de traïció era present en els discursos dels joves emigrats. En certa manera, aquest sentiment està estretament relacionat amb el nivell d'integració a la societat d'acollida. El jove que se sent traït pel país tendeix a deslligar-se més aviat dels seus orígens i, per tant, li és més fàcil integrar-se a la societat d'acollida; com és el cas del Pep. Mentre que el jove que sent que traeix al país d'on ve sembla que està navegant entre dues aigües, tenint un peu a Londres i l'altre a Catalunya.

Aproximació econòmica

Des d'un punt de vista econòmic, avui en dia Espanya no pot absorbir la gran quantitat de persones titulades que esperen aconseguir una feina d'acord amb les seves expectatives. És per aquest motiu que no és dolent que la gent marxi del país ja que, d'aquesta manera, el mercat laboral té més possibilitats de recuperar-se. A més a més, tota aquesta gent que està marxant adquirirà unes competències que seran de gran utilitat al país en un futur, a més d'esdevenir una manera de poder seleccionar les persones per a posicions d'alts càrrecs en un futur en un mercat de treball on els títols educatius han estat devaluats (Serracant, 2005).

No obstant, tal i com posa de manifest Knijn, la crisi no és més que una aturada de l'activitat econòmica que durarà, aproximadament, uns deu anys. L'autora manifesta que durant aquest temps, hi ha tota una generació que es queda en una situació de "in-between", ja que no se'ls dóna la oportunitat d'entrar al mercat laboral ara i que, per tant, ho faran de manera retardada (tot afectant també al seu procés de transició a la vida adulta) (Knijn, 2012). Aquesta idea, però, casa molt bé amb els arguments dels polítics sobre la necessitat dels joves a marxar del país per fer una experiència internacional i, d'aquesta manera, quan el país tingui capacitat, tornar-los a oferir les feines que els havien promès. Però, funcionarà? Quina haurà de ser la contraoferta de Catalunya per fer que aquests joves tornin?

Aproximació sociològica

Com hem pogut observar, l'emigració dels joves catalans titulats universitaris a Londres no es pot entendre sense tenir en compte les diferències de classes socials. L'emigració suposa una inversió inicial de molts recursos que, si tot va bé, seran retornats amb escreix en un futur incert. Així doncs, tots els joves entrevistats tenien recursos (formatius, econòmics i familiars) que els permetia arriscar-se a emigrar i lluitar pels seus somnis. En aquest sentit, els joves amb situació precària a Catalunya no es veuen capacitats per arriscar-se a emigrar perquè no disposen d'aquest *background* necessari per pal·liar el risc.

Altrament, el context de crisi financera ha causat un efecte push als joves de classe mitja i alta a emigrar. Si bé, com posen de manifest els joves entrevistats, hi ha molts joves catalans que s'han plantejat tenir una experiència laboral internacional alguna vegada a la seva vida, no tothom ho ha acabat fent, però la crisi ha servit com a l'impuls de molts joves per atrevir-se a fer-ho.

Així doncs, és una problemàtica social? Tindrà conseqüències a l'estructura social del país? El que mostren les estadístiques és que aquest no és un fenomen representatiu per diferents motius. El primer, la gran majoria de persones que marxen de Catalunya avui en dia són immigrants estrangers extracomunitaris que retornen als seus països o que bé emigren cap a un altre país. El segon, d'entre els joves que acaben emigrant, la gran majoria té la intenció de tornar a Catalunya, com s'ha vist amb els testimonis dels joves entrevistats. El que necessiten, però, és una oferta laboral que sigui igual o millor que la que tenen avui en dia a Londres.

Moviments socials

Una de les entitats que van convocar el 15-M va ser un grup de persones que van unir-se per representar al col·lectiu dels joves amenaçats en un context de crisis, aquest

col·lectiu es va anomenar “Jóvenes sin futuro”. Des d’aquesta plataforma s’han anat impulsant diferents projectes, d’entre ells el de “No nos vamos, nos echan”, el qual pretenia aglutinar tots els joves emigrants perquè poguessin donar el seu testimoni i així es pogués veure, de manera directa i sense estadístiques entremig, quants joves han marxat i quin perfil tenen.

A la pàgina web <http://www.nonosvamosnosechan.net> es va crear un recurs en el qual tots els joves emigrants poden registrar el seu testimoni, per així poder-ho denunciar amb més potència i validesa. Aquest recurs també ha permès la unió del col·lectiu i ha estat la base per altres iniciatives, com per exemple la Marea Granat, consistent en un conjunt de mobilitzacions locals a les ciutats on els joves han emigrat per fer visible també el desacord dels joves amb les polítiques que han portat a la situació desfavorable per als joves i que els ha fet emigrar.

L’emigració de catalans arreu del món ha estat un fenomen que s’ha repetit durant segles però aquesta onada migratòria esdevé especial pel gran ressò mediàtic que ha tingut a la societat espanyola i catalana. Malgrat tot, fins al moment no hi ha gaire coneixement acadèmic publicat sobre l’emigració actual dels joves catalans. En aquest sentit, la recerca aporta coneixement qualitatiu sobre el fenomen, esdevenint així una primera aproximació a la temàtica i una porta cap al plantejament de noves inquietuds. D’altra banda, també esdevé una base de coneixement sobre els pensaments i les inquietuds dels joves que emigren, donant una idea de què és el que passa des del punt de vista dels propis emigrants. Aquesta informació pot ser molt interessant per a promoure polítiques de joventut sòlides que pal·liïn el problema o bé busquin maneres per atreure aquests joves emigrats de nou cap a la seva terra d’origen.

Quines són les trajectòries de tornada cap a Catalunya dels joves emigrants o bé com es gestiona el dol de la societat catalana per la mediàtica pèrdua de joves qualificats cap a altres ciutats del món són dues de les meves propostes per continuar coneixent el fenomen.

AGRAÏMENTS

M’agradaria agrair a la Marta, al Marc, al Pep, a la Xènia, al David, al Roger, a la Laia, a la Sara, a la Clàudia i al Lluís la seva voluntat de compartir amb mi les seves experiències i els seus pensaments. Moltes gràcies.

Vull agrair a la Montse Clua les seves passejades socràtiques per Londres i a la Victòria Goddard que compartís amb mi els seus pensaments sobre la migració europea.

També al Carles Feixa la seva tutorització al llarg del projecte.

Finalment, gràcies a l’Assumpció per compartir els seus coneixements psicològics i literaris i a l’Icamaan els seus consells en recerca i la seva opinió honesta.

NOTES METODOLÒGIQUES

(i) En tot moment es pren Londres com a ciutat de referència en l’emigració

BIBLIOGRAFIA

- Álvarez, M., Breda, M. (2012). L'èxode del talent. *Vilaweb*. 24 Maig
<http://www.vilaweb.cat/noticia/4014178/20120524/lexode-talent.html>
- Atkinson, P. (1994). *The ethnographic imagination. Textual constructions of reality*. New York: Routledge.
- Barbagelata, H. (2012). 'Youth, unemployment and education' in Sánchez-Castañeda, A., Serrani, L. and Sperotti, F. (eds.) *Youth Unemployment and joblessness: causes, consequences, responses*, p 3-11. Cambridge: Cambridge Scholars.
- Bauman, Z. (2008). Una nova escena del drama entre vell i jove. *Col·lecció Aportacions*, 36.
- Bertaux, D. (1993). 'De la perspectiva de la historia de vida a la transformació de la pràctica sociològica' in Marinas, J. M and Santamaria, C. (eds.) *La historia oral: métodos y experiencias*. Madrid: Debate.
- Castells, M. (1999). *La transformación del trabajo*. Barcelona: Los libros de la Factoría CIDOB (29 abril 2013). *La emigración desde Cataluña. Nuevos retos en la gestión de la movilidad*.
http://www20.gencat.cat/docs/bsf/03Ambits%20tematicas/05Immigracio/01publiencolaboracio/documents/emigracio_catalunya_relatoria_conferencia_abril_2013.pdf (30 Agost 2013)
- Direcció General de Juventut (2012). *Dossier de premsa. Estudiar i treballar a l'estranger*.
<http://www20.gencat.cat/portal/site/Joventut/menuitem.bff3da723f36edc77839a410b0c0e1a0/?vgnnextoid=b37d47bf412db010VgnVCM1000000b0c1e0aRCRD&vgnnextchannel=b37d47bf412db010VgnVCM1000000b0c1e0aRCRD&vgnnextfmt=default> (20 Març 2013)
- El País (2012). 'Un alto cargo de inmigración: los jóvenes emigran por 'impulso aventurero''. *El País*. 30 Noviembre,
http://politica.elpais.com/politica/2012/11/30/actualidad/1354286966_753467.html
- El País (2013). 'González Pons: 'No podemos decir que trabajar en la UE es trabajar fuera''. *El País*. 3 Juny
http://politica.elpais.com/politica/2013/06/03/actualidad/1370249650_783949.html
- Fashoyin, T. (2012). 'Foreward' in Sánchez-Castañeda, A., Serrani, L. and Sperotti, F. (eds) (2012). *Youth Unemployment and joblessness: causes, consequences, responses* (xv-xvii). Cambridge: Cambridge Scholars.
- Feixa, C. (2001). Generació @. La joventut del s.XXI. *Col·lecció Aportacions*, 12.
- Fernández, A. (2000). 'Estrategias migratorias. Notas a partir del proceso de la emigración española en Europa (1959-2000)', *Migraciones & Exilios: Cuadernos de la Asociación para el estudio de los exilios y migraciones ibéricos contemporáneos*, 1, 67-94.
- Fox, K. (2008). *Watching the English: the hidden rules of English behaviour*. London: Nicholas Brealey Publishing.
- Furlong, A., Cartmel, F. and Biggart, A. (2006). 'Choice biographies and transitional linearity: re-conceptualising modern youth transitions'. *Revista Papers*, 79, 225-239.
- García, J. M (2013). ¿Pintando una fuga de cerebros? *El País*. 20 Juny 2013
http://elpais.com/elpais/2012/06/19/opinion/1340122735_801450.html
- Giddens, A. (1991). *Modernity and Self Identity*. Stanford: Stanford University Press.

Gómez, B. (10 març 2013). ¿Qué supone tener 25 años en España? *El País*. 10 Març 2013 <http://smoda.elpais.com/articulos/que-supone-tener-25-anos-en-espana/3173>

Hall, S., Clarke, J., Jefferson, T., Roberts, B. (1983 [1975]). Cultures, Subcultures and Class, in Hall, S., Jefferson, T. (eds.) (1983) *Resistance throug rituals. Youth subcultures in post-war Britain*. (9-74) Hutchinson Universitary Library: London.

Hopper, D. (1969). *Easy Rider* [video]. Columbia Pictures

INE (2013). *Censo electoral de españoles residentes en el extranjero*. <http://www.ine.es/ss/Satellite?c=Page&cid=1254735793323&pagename=CensoElectoral%2FINELayout&L=0> (20 Agost 2013)

INJUVE (2013). *Paro juvenil. Julio 2013*. <http://www.injuve.es/sites/default/files/2013/34/publicaciones/ParoRegistrado2013-07.pdf> (20 Juliol 2013)

Irelade, R. (2001). 'The migration of professionals: theories, and typologies', *International Migration*, vol.39 (5). Special Issue 1, pp.7-26.

JERC (2012). *Conseller Mena: 'agafin el primer vol a Londres, i a servir cafès'* <http://www.youtube.com/watch?v=IxI5ZatqMgI> (20 Abril 2013)

Knijn, T. (2012). 'New Social Risks for Young Adults: a Conceptual Framework' in *Work, Family Policies and Transitions to Adulthood in Europe*, p. 3-17. Palgrave Macmillan: London.

Merino, R. and Garcia, M. (2007). *Intineraris de formació i inserció laboral dels joves a Catalunya*. Barcelona: Informes Breus.

Mills, C. W. (1999). *La imaginación sociológica*. Madrid: Fondo de cultura económica de España.

Miret, P., Salvadó, A., Serracant, P. and Soler, R. (2008). *Enquesta a la joventut de Catalunya 2007*. Generalitat de Catalunya. Secretaria de Joventut: Barcelona.

OECD (2010). *Off to a Good Start? Jobs for Youth*, OECD Publishing.

Rivas, M. (2013). La ducha fría. *El País*. 20 Abril http://elpais.com/elpais/2013/04/19/opinion/1366386115_112259.html

Salt, J., Clarke, J. and Schmidt, S. (2000) *Patterns and Trends in International Migration in Western Eruope. Population and Social conditions-Theme 3*. Eurostat-European Comission: Luxemburgo

Salvadó, T. (2009). 'Joves i mercat de treball. Malestar juvenil o malestar generacional?' *Nous Horitzons*, 189, 19-26.

Scarpetta, S., Sonnet, A. and Manfredi, T. (2010), 'Rising Youth Unemployment During The Crisis: How to Prevent Negative Long-term Consequences on a Generation?' in *OECD Social, Employment and Migration Working Papers*, 106

Serracant, P. (2005). La sobrequalificació entre els joves catalans in *Col·lecció Aportacions*, núm. 27.

Vasileva, K (2012) Eurostat. *Population and Social Conditions*. Statistics in focus

Zufiaur, J.M. (2006). *La movilidad geográfica del empleo en la Unión Europea: Hacia un mercado europeo de Trabajo*. Claridad: Otoño.

London: the Promised Land

Emigration of young graduated Catalan people to London

ABSTRACT

The high rate of youth unemployment in Catalonia and the precarious conditions of the labour market for young people are leading many young Catalan to consider leaving their country. According to the National Institute of Statistics (INE, 2013), 10,791 Catalans emigrated in 2012. About 35.7% of the total were young people (aged between 16-34 years old). In this scenario, United Kingdom is the third favourite destination receiving about 958 Catalans in 2012. Globalization has shortened boundaries between countries and expanded horizons of companies and workers. International experiences are becoming more and more important to get a job in a globalized world. However, it leads to some consequences. This research examines the case of 10 young graduated Catalans that migrated to London to search for their own international experience whilst expecting to build up their career. This study is focused on their motivations to migrate, what they have found in London, and perspectives on a near future.

KEYWORDS

Migration, young people, Catalonia, Spain, London, European Union, labour market, school-work transition

INTRODUCTION (I)

The emigration of Spanish and Catalan youngsters abroad has been a recurring topic in the media since 2011. *Direcció General de Joventut* compiles 80 articles published in 2012 related to either brain drain or migration of young people. Moreover, these topics have been continuously discussed on television. Therefore, Spanish population has become aware and concerned about this social phenomenon.

Migration has also become a recurring topic on discussions of Catalan and Spanish government and in some cases led to big repercussions on society. For example, the statement of the Ministry of Enterprise and Labour of *Generalitat de Catalunya*, Francesc Xavier Mena, on April 23rd, 2012: 'catch the first flight to London and start to serve cafes' (JERC, 2012) – alleging the low English level of young people and encouraging them to learn English in the British city. Concerning to Spain, public statements such as Marina del Corral, Secretary of Migration, saying that young people migrates due their adventurous desire: 'Young people emigrates due an adventurous concern' (El País, 30 November 2012); Fátima Báñez, Ministry of Labour, saying that migration must be considered outer mobility: 'This is not emigration but outer mobility' (Rivas, 20 April 2013); and González Pons, Deputy Secretary on Studies and Programmes, who said that young people working in the European Union must not be considered as migrants: 'We cannot say that work in EU zone is working abroad' (El País, 3 June 2013).

The continuous presence of the social phenomenon in the media led citizens to create their own opinion. In general complains about brain drain due to the need of prepared people to help out the country. Some examples are the article on Vilaweb (Álvarez and Breda, 24 May 2012) where the authors denounce the need of many young people to migrate and an article on El País (Gómez, 10 March 2013) where the fact that many people in their 25 year-old have to emigrate is discussed. However, many complains also due to the money invested by the state to provide to young people a good education, for instance a letter to the editor of El País (García, 20 June 2012) in which a citizen complain about the closure of a company where many engineers used to work.

The lack of social policies to support young people interested in work has a big impact on the transition of this young people to an adult life. In the second trimester of 2013 the youth unemployment rate was as much as 43.29% and working conditions of those working were precarious. This situation prevents young people from building up their lives in a secure and stable way. It affects on different aspects such as their emancipation and their ability to create their own families. Some authors suggest that insecure jobs and long periods between different jobs will be present throughout the career of the whole generation. Facing such a situation, some of these young people decide to go through the adventure of emigrating.

Emigration of young Catalan people is a topic constantly discussed by media and politics but has not been so investigated by academia. This research aims to contribute to a better understanding of this social phenomenon. Moreover, this investigation will describe the profile of some graduate young Catalans that have immigrated to London looking for new opportunities. This study will present their motivations to migrate, their experiences in the English city, and their future plans.

LITERATURE REVIEW

Youth and the labour market

As shown in studies conducted by OECD (Scarpetta *et al.*, 2010), the cycles of economic recession have a higher effect on youth unemployment than in adult unemployment. Spain's situation is the most alarming one between the OCDE member countries with a total of 56.4% of youth unemployment in April 2013, whilst the average for the OECD member countries is 16.52%. Fashoyin (Fashoyin, 2012) shows that young people are in a clear disadvantage when competing for a job, especially in strict labour markets. Some of the reasons for this disadvantage to get a job are the relative lack of skills of young people, their poor labour market experience (due to precarious jobs) and the intrinsic labour market discrimination towards young people. Young people with higher educational levels tend to have a longer period of unemployment once they have finished their studies than people with lower educational levels even in times economic expansion (Merino, 2007) although unemployment rates are always higher for those with lower educational level. According to the latest study about youth unemployment in Spain conducted by INJUVE (2013), 62.36% of young Spanish aged between 16 and 29 years old and that have only completed high school are unemployed, whilst the unemployment rate for young people with post-high school educational levels does not exceed 10%.

According to a report released by the State of Youth in Catalonia in 2007 (Miret *et al.*, 2007), 41% of young people manage to graduate in a university whilst 32% of young people only access to basic training. However, market's demands are quite the opposite; it needs more people with professional training and less with basic or higher education. The dissonance between educational system and labour market's demands is related to an over-qualification of some young Catalans, causing an "*effect fugida*" (high unemployment rates and precarious labour market structure). Serracant (Serracant, 2005) in his studies on over-education of young Catalan people suggests that the main cause of this phenomenon is the disparity between the evolution of the educational system and labour market in Catalonia. While young people have achieved higher levels of education, the labour market has not created more skilled jobs for these people, 'forcing' them to perform tasks that are under their possibilities. Thus, education has become an investment on the collective imagination of Catalan society. A way to gain useful knowledge to be applied in a future job and also a way of selecting people to job positions based on the number of degrees they hold (Credentialism).

Gradually, as the educational level of young people improves, companies increase their demands for skills on the selection processes, increasing general labour requirements and, therefore, not properly valuing qualifications. In this sense, Barbagelata exposes that one of the most effective ways to reduce youth unemployment would be associated with rethinking the paths of the educational system providing young people with education that the market needs (Barbagelata, 2012).

The study conducted by OECD (Scarpetta *et al.* 2010) reveals that the first experience of young people has impact on their entire career. Moreover, the longer the unemployment period of young people the higher is the decrease in their future productivity. From 1995 to 2005 the rate of young people in precarious jobs has increased by 1.5% in Spain (Scarpetta *et al.* 2010). Furthermore, Spain is one of the countries where young people spend more time unemployed or in precarious jobs until they get to find a permanent job according to their training and studies, which is highly desired by young people. It is important to highlight that these studies were carried out in moment in which the economy was expanding and, therefore, it was easier for young people to get permanent positions in the labour market. In the current crisis, youth unemployment has soared and some authors suggest that job insecurity between young people has become a model. Salvadó (Salvadó, 2009) and Serracant (Serracant, 2005) suggest that job insecurity is a factor that affects a whole generation, members of which drag temporary jobs and precarious life, rather than a cyclical factor of age, as manifested in the findings by the OECD.

Precarious jobs the need of life-long-learning have a high impact on the transition from school to the labour market. Furlong *et al.* (Furlong *et al.*, 2006) argue that the school-work transition was traditionally conceived as linear and predictable but it has now been replaced by a less predictable transition that involves frequent breaks. Therefore, the logical evolution of 'becoming an adult' is broken and the introduction of the concept *choice biography*, proposed by Giddens (Giddens, 1991), in order to analyse youth transitions is necessary. This concept consists on the self-freedom to choose your own path, full of twists and returns, which is more appropriate to explain

current uncertainty. In this scenario, Bauman (Bauman, 2008) proposes to analyse the postmodern identities as a work of art that is gradually built up according to personal experiences. Therefore, each individual will have a different result.

Youth and Emigration

Catalonia has historically been a country of emigration and immigration (Fernández, 2000) and nowadays the country is experiencing another wave of migration. According to data presented by INE on Statistics on Changes in Residences, Catalonia is not longer an immigrant receiving country and has become a country that send out Catalan people. Since 2009, immigration rates have been falling and the emigration rate is steadily rising between 8 and 9% per year. In the 2013, the total Catalan population abroad is 203,250 people, of whom 10,791 were from 2012. Between 2008 and 2012, 467,286 residents of Catalonia have migrated, among these, 38,753 were born in the country. In 2012, the rate of emigration has increased by 17'3% compared to 2011 and 64% compared to 2010. Among those who had emigrated in 2012, 7,099 of 10,971 were born in Catalonia and 3,692 were born in other countries. The 35'7% were between 16 and 34 years old. The destinations of this emigration has been varied, 4,521 people marched in the European Union, 4260 in America, 994 in the rest of Europe, 571 in Asia, 315 in Africa and 130 in Oceania, in this sense, it is remarkable number of people who had previously migrated to Catalonia and now are returning to their countries of origin. Regarding the four countries that received Catalans in 2012: 1,131 in France, 1,081 in Ecuador, 958 in UK and 870 in Germany. Thus, Catalonia became the second region in Spain with more emigration in 2012.

In different cities in Catalonia the government has created a service to young people to get information about how to start an international experience (working, volunteering or studying). According to the statistics from the service in Barcelona, from January to August 2013 a total of 469 young people have received advice in the office and 104 of them asked information specifically for the United Kingdom.

It is difficult to know for sure how many Spanish people living in the European Union because the space of free movement of people do not obligate to register in the census. However, following the Electoral Census to Spanish people living abroad made by the INE (2013), we can see that UK is the fourth favourite destination for Spaniards. The first registered in France with 181,775 Spanish censed in July 2013, the second is Germany with 94,347 people, the third, Switzerland with 79,670 people and finally UK with 60,725 (of which 53,076 are in London).

Salt et al. detect some of the reasons why young people want to emigrate to other EU countries: the salary comparison between EU countries and the increase of unemployment associated to the immigration rate in Europe (Salt et al., 2000). Thus, in 2011 only 3.3% of the European population lived in another European country (Vasileva, 2011) and one of the reasons (25% of the total (Zaufiur, 2006)) why Europeans migrate is to work. According to Castells, one of the main causes of migration (promoted by the Globalization) is because the market needs workers who speak different languages and understand the cultural system of other countries that the company are interacting with (Castells, 1999). Moreover, Iredale explains that another factor is the international expansion of companies, which eventually provide

jobs to their employees (especially senior) to other cities and other countries encouraging them to move (Iredale, 2001).

METHODOLOGY

This research is organized in two different phases. The first one aims to determine the starting point of the researcher and to detect possible bias, the second one is the pursuit of nuclear research that pretends to know the profile of young Catalan migrants in London.

We are social beings; we constantly interact with each other so our objective is conditioned by our socialization as individuals. Given this situation, many epistemological recommended thinking about the starting conditions as a researcher before starting a research: 'The ways in which sociologist represent social worlds, and the ways in which they them study, are closely related '(Atkinson, 1994: 5). I am a young Catalan graduated who has migrated to London due a personal reasons, so it is even more important to do an self-analyses before starting the research.

According to Bertaux, quantitative or qualitative perspective is present through the whole research and not only in the methodology (Bertaux, 1993). This investigation combines qualitative perspective (interviews to 10 young Catalan people recent graduates who have emigrated to London), with quantitative data collection on the phenomenon.

Interviews

The profile required for the interviews is young people between 20 and 30 years old who have studied in a university Catalan and have migrated to London to work, to study or because of personal reasons.

The sample was designed through the technique of snowball from immediate contacts and articulating the entire network of informal contacts. The selection of the sample responded to the following parameters, seeking the maximum variability: time living in London, branch of knowledge of the degree and age.

It is a semi-structured in-depth interview from the topics of interest and from a historical dimension of the phenomenon, 'either the life of an individual or the history of a society can be understood without understanding both ' (Mills, 1977:23). For this reason, the interview focuses on six stages, trying to understand the migration as a process: situation in Catalonia before migrating, how the idea of migrate is built up, travel, situation in London, view of Catalonia from London, future plans.

Informants

Marta. She is 27 years old. She holds a degree on Nursing always wanted to be a midwife. After fail the examination in Catalonia she and a friend of her decided to go to London and try her luck in 2009. After improving her English level, she was accepted in a university where she studied to be a midwife. Later on, she got a position in a hospital in London and nowadays she is back to Barcelona while working as a midwife in a private company.

Marc. He is 25 years old. He holds a degree on Marketing. Before coming to London he was working sporadically on different summer jobs but had not got a stable job. His

partner, English, was living in London and in 2011 he decided to move to London and live with her. Here, after 8 months without finding a job, found work in a Spanish insurance company.

Pep. He is 30. He holds a degree on Humanities did and a course on Photography. Before coming to London he was working on a photography company in Barcelona. They proposed him to move to Madrid but he did not accept. He thought it was a good time to move to London and he came with his partner in 2010. Here, he found different jobs as a photo assistant as a freelance.

Xènia. She is 26. She holds a degree on Publicity. In Catalonia she was working as a freelance as a costume designer. She had some contacts in London and thought it was an opportunity to get more work, so she went in 2012. She combines different jobs in Barcelona and London from the British capital.

David. He is 23 years old. He holds a degree on Linguistics by an English University. When he finished high school decided to study abroad and he decided to go to London in 2008. After graduation he found work in an office in central London.

Roger. He is 28 years old. He holds a degree on Architecture. After a while working without being paid he remembered the words of his teacher encouraging him to leave Catalonia. He and his partner decided to move to London in 2012. He got a job in architecture office immediately.

Laia. She is 27 years old. She holds a degree on Physics and always wanted to get a specialization on Medical Physics. In Spain, she had only few opportunities to get into the system after a hard examination so she started to look after other European universities to finish her studies. London was the best option so she moved on 2010. Later, she found a job in a hospital where she is developing her career.

Sara. She is 29 years old. She holds a degree on Humanities and a degree on Journalism. After having several part-time jobs in Barcelona she decided, with his partner, to move to London and work on what she really wanted: cultural communication. Although she has not found a stable job that yet, she considers that she is building up her career in the English city. They arrived in 2010.

Clàudia. She is 24 years old. She holds a degree on journalism. Having worked so precarious in Barcelona, and without being related to her studies, she started to get information about Leonardo's grants. After gaining a grant for spending 3 months in London, she and her partner (Lluís) moved to the city in 2012. Nowadays she is working as administrative in an English company.

Lluís. He is 24 years old. He holds a degree on journalism. Having worked as a journalist without being paid he and his partner (Clàudia) got a Leonardo's grant and moved to London. This has had different temporary work and after being trying to get a stable job, he decided to come back to Barcelona and try to find a job as English teacher.

RESULTS

London from Catalonia

In general, the reasons that led the young Catalan informants to migrate to London were four. First, for training purposes, the idea of further training abroad, looking for cities where the quality of the training courses were greater than in Spain or the possibility of improving the level of a foreign language. Second, employment opportunities related to the idea of being able to succeed professionally and built up a career. Third, for personal reasons, six interviewees explained that they wanted to live in another country and adapt themselves to another culture, while others related this migration to a personal adventure to be done and that will give them a more opened mind, in addition to not suppose any risk to them, feeling that they have nothing to lose. Forth, migration because the partner wants to and they migrate together, because the partner is already living abroad or because a couple is unable to live together in Barcelona and they find that migrate is a good way to get the emancipation.

Among the reasons for the choice of London as a destination, there are four. First, because London is an English spoken city and living here they can improve their language level. Second, for working, the informants had in mind the idea that it is easier to find work in London 'Coming here is get the dollar, the English dream' (Xènia); related to the culture of effort: 'The idea of the English-speaking world in the sense of a meritocratic promise: wherever you come from, if you work hard, you triumph' (David). Furthermore, it is thought that salaries are much higher than in Spain and it is much easier get a career, London as city full of opportunities. Third, because of its great attractions: it is a very young and funny city, with lots of nightlife options; because it is a city where you can do absolutely everything you can imagine, whatever you want to do you can find it here; and also for its high artistic and cultural movements, with many options to learn about new trends and to get your own space as an artist in the artistic world. Forth, they also highlight other features such as its proximity to Barcelona (as opposed to other English-speaking countries like the U.S.A. and Australia), its multiculturalism as a place to learn about other cultures, and the popularity that London has in Spain to be a city very interesting to know.

Travel to London

When preparing their trip to London, the informants show two very different ways. On one hand, two of the interviewees made a definitive closing of their stay in Barcelona, giving all their belongings and paying any fine they had with the government. On the other hand, there is another profile of the migrant who continues maintaining its ties with the country just in case having a stable place where return if their experiences in London do not work out.

Two of the interviewees used a public service in Barcelona in order to get information about how to get an international experience. All of them said that it was not useful because the information they got was too much general and did not solve their questions.

A total of 80% of respondents had saved or collected money before migrating in order to have a budget to spend the very first moment after arriving in London.

60% of respondents migrated accompanied by a friend or a partner, and an informant emigrated having his couple already living in London.

3 people explain that the university asked them to leave the country because they would not have job opportunities in Catalonia: 'the lecturer the last class, when he said if we had passed the exams or no, asked to us to leave the country because 'here you will do nothing''(Roger).

In London

Informants agree that immigration is very hard in the beginning (between the first one-six months). London becomes a very hostile city. They argue that is very important to have money and someone next to you in the beginning, 'if you don't have someone who provide support to you and money to survive, you come back to Catalonia on the first month! It's hard, it's hard...' (Marta). What anguishes more to the migrants is to look for a job and do not find it. They explain that is quite hard to get a job interview and say that while they do not have any feedback from the companies they are applying for they get very anxious, 'here you realize how important are the logistics and you they affect to yourself. You cannot separate the fact that you do not have an employment contract or long-term home with personal stability' (Sara). During this first time in London, people also discover the other side of the city 'people come because London is super idyllic but then you realize that it is not so' (Clàudia) and the underworld full of people who came but did not triumph: 'the problem is that when come a cropper in London, you come a cropper very sack, when you get a crap job it is earning a crappy salary with a crappy work schedule and in the back of beyond!' (Pep). Then is when they relativize their previous situation in Barcelona: 'London might be better than Barcelona but it is not a paradise! And you do not get a lot of jobs ...'(Lluís).

After a while living in London, their perception of the city begins to change. Gradually, they found work and settled down in the English capital. Informants suggest some of the features of London's society that allowed them to integrate in the city in a more easily way. One of the reasons is their past, David says that 'their imperial past may have developed this attitude that allows them to assimilate foreign things as if it was nothing', developing a multicultural model where everyone fits, 'the good point of this city is that there is no discrimination. It's a very multicultural society and immigration is very deep-rooted and very tolerated' (Marta). Therefore they suggest that integration in London do not depends on your ethnic origin but on your social class: 'discrimination is never a *you're from not here*. If you behave as an immigrant they will treat you as an immigrant. It is not a racist society, it is a class-conscious society' (Sara). All respondents claim that when they arrived wanted to integrate themselves completely into the British society and one of the strategies they used was to adopt British accent while speaking English, seeking that British people could not recognize their origin. However, all of them consider themselves as immigrants in London.

Similarly, they think that in a professional environment Londoners have a very good perception towards Catalan, which is not the same perception towards the Spaniards, but on a social level this distinction is not so clear: 'Catalonia has been sold itself very well because everyone knows that Catalans are different, they are not Spanish, but it is just an intellectual and cultural empathy but on social level, which is much more

common, a Catalan it is seen more or less as an Andalusian' (Sara). However, although they may notice some differentiation, they are always threatened on a very political correct way.

Once installed in the city, respondents argue that London is made to triumph and that all their expectations can be fulfilled: 'It is very difficult to get into London, I've always said it, but once you did, it is the city to triumph' (Marta). Looking back, all of them think that moving to London was a very good decision: 'I've gone from being without a penny on my name to be completely independent!' (Marc), and the effort made is being rewarded, 'Here, if you are more or less working fine, the standard of living is growing very fast, it is exponential' (Xènia). However, there is always something missing: 'it is not an idyllic life, there is always something ... even if it is just because this is not your home! You can feel great in here but ... it is not my house! We feel that a little... neither here or there... your house is there but I feel good here and I have had the opportunity here...' (Clàudia).

The main key factors to succeed in London pointed by the informants are: to keep in mind what you are looking for and not to yield, to be patient, to not create a ghetto with other Spanish or Catalan people and to improve the English level every day.

With hindsight, they all think that their departure was a loss to Catalonia. However, their ideological implications are different. On the one hand, there are young people that see it from an individual point of view 'if that person had been in Barcelona, had not been a brain drain, would have been a dead brain, a brain dry, wasted, spending the whole day at home watching TV, had been a NEET. What do you prefer?' (David). On the other hand, there are people who see their departure from the social point of view 'I might be helpful in Spain and in Catalonia but I did not have the chance' (Marc).

In terms of employment, young people who already had some experience in Catalonia were only willing to accept jobs related to their profession, while young recent graduates were opened to find any kind work, skilled or not. However, young people who wanted to get a highly skilled job took longer to get it than who was willing to accept less skilled ones. Xènia says that it important to debunk the myth that if you want, you can get a job in just one week in London because it will be an unskilled work. Or Clàudia, who says that 'according to the English level you have and what you studied you will find more jobs or less, but around 80% would be unskilled or low skilled ones'. In general, however, all of them suggest that it is very important to be proficiency in English and to write your Curriculum Vitae as it is required in United Kingdom in order to find a job. Moreover, it is very important to hold prior work experience in the country to have access to skilled jobs.

In contrast, respondents generally argue that once they are working, whether in a qualified work or not, they gain a good salary. All of them are surprised by the recruitment process in London, which is based on personal skills and professional career. They say that it is difficult to get inside the system, but when you do it is very easy to go climbing on top positions by showing determination and desire to work. Moreover, they appreciate the constant feedback they receive from the company, which allow them to improve and to have more options to ascend.

Regarding social relations, they tend to meet Catalan and Spanish people rather than English or international, although many of them would prefer to interact more with English people. In addition, they highlight the fleetingness of friendships in London because many people go to London to build up a career and then leave, being quite complicated to have a long friendship with them.

All informants agree that Catalan youth nowadays feel helplessness when they are searching a job in Catalonia. Not all of them felt like this but all of them agree that there are a lot of young people in Catalonia that migrates due the lack of work: 'when you are in your country, fighting to make it get back and the country does not give you enough to live, then it is not worthy and you have to go' (Roger). And many of them end up thinking about emigrating: 'It's really hard to find someone that has not been raised to go' (Claudia).

Sara argues that migration is also promoted by an extreme idealization on foreign cities: "Barcelona idealizes everything is outside! When I go to Barcelona people say to me: you don't know how is everything here and I think: you don't know what means to go! Not everything is so crappy around here is not so nice outside. '

All the informants explain that at least one young person from Catalonia has asked advice about how to migrate to London. They use to reply with, on one hand, pragmatic advices such as to write an adequate Curriculum Vitae or to have a good English level and. On the other hand, they ask to be realistic: London is not an easy city and if people decide to migrate must go with enthusiasm and willing to accomplish a dream, while having in mind would not be easy. Moreover, informants are aware that not everyone eventually integrates in London and point to two key variables to do this: to be able to maintain social relationships with people from other cultures and to have a good English level.

Laia also clarifies that the emigration of young Catalan graduates is very different from the emigration that Spain has been getting in recent years from South America, Africa and Asia. In this sense, the young Catalan emigrants have left because of a professional ambition and not because they were in need: 'a desire to do it better! I want to have the luxury to receive a better education, to aspire more instead expecting to pay the rent' (Laia). Thus, Sara notes that it is important to take into consideration that it is another Spanish immigration to London: 'It is growing a type of immigration I had not seen before, which is the migration like father-mother-son-grandmother, as the Turks did before. It is people that was working in construction, loose their jobs and came seeking unskilled work' (Sara). Clàudia argues that her migration was not out of necessity: 'I left because I wanted! Not because I felt obliged. I wanted but I was aware that I was in an unreal situation but I could stay working on my computer...'. (Clàudia). Following this, Xènia says 'I think all of us here could return', referring to the background all of them have in Catalonia if they needed to return.

Catalonia from London

Half of the respondents maintain close relationships with family and friends in Catalonia, explaining that nothing has changed in their relationship with them. However, the other half of respondents argue that since they left their personalities have change and now they do not have much in common with their old friends in Catalonia.

The news that the informants get from Catalonia and Spain (corruption, government cuts and frauds) give to them a very bad view of their country. Marta says that 'Spain is a country full of corruption and there's nothing to do' (Marta); while the Roger says that 'the image that arrives here is that Spain is a big joke' (Roger).

Regarding youth policies, 50% of them think that youth migration has nothing with young policies and they think that all the political discourses are an excuse to justify politicians' selves, because it is something that they cannot control. In addition, they consider that the young graduate migration is a way of wasting an investment made on their education, 'Yes, of course! Educate them in Catalonia, give them an education paid for Catalonia and then another country take all these educated people for free, work to them and much cheaper! It is feast today, famine tomorrow' (Pep).

They argue that a good youth policy should be to promote work in Catalonia 'what they should do is give more options and grants to young to start something, the problem is that Spain doesn't create, there is no movement... It is worthy to create local business' (Laia), and she exposes that immigration should be only as a dream hunt and not because people is seeking a job. However, they point out some positive consequences of youth migration such as the connection between Catalan people and international people, what could be useful to Catalonia in a near future.

Moreover, there is also a recognition of the people who decided to stay in Spain to work for a better country, 'I admire people who stayed to fight. They have no references about how to do it and they are reinventing! This is a brave act, again, when you have a source of income that allows you to do it!' (Sara).

Future Outlook

80% of those interviewed say that they have strong bonds with Catalonia (Catalan culture and their families) and these would be the main reasons why they would return to the country. Social commitment to help Catalonia to overcome the crisis would be another reason: 'Crikey! It's my society! And if it's possible, I don't want to imagine my future country like a third world country! I want to be there to help them to raise and do everything right' (Laia). However, when we go in terms of career, date back get unclear. All of them argue that in London they have achieved, or are working to achieve, a prosperous career and argue that if they come back they should renounce it: 'I will not return, is like a professional suicide' (Marta) 'No way. Why coming back? Because of the sun and the *tapas*? Back to Spain to get lower salary...' (Pep). When we go in terms of career, the strong bonds with Catalonia are not enough, 'I want to go back, but I cannot. If I went I would have nothing, so I stay here! There I have my friends and my family but here I have my home, my job and my partner' (Marc). 'I really the way of life in Catalonia but I don't like its labour market' (Pep).

Although the return date is delayed if we take into consideration job, still remains the wish to come back in a distant future, 'the farther I go, the most I know I want be back to Ullestret' (Xènia). However, this date is closely related to the end of the financial crisis in Spain and the resurgence of jobs as good as the jobs they have in London (or even better): 'It makes me mad because the working conditions I have here I won't get there, even if I could get a job there' (Clàudia). If they came back, they would feel: overwhelmed (Marta), wasted (David), empty (Roger), depressed (Clàudia). However, 70% of those interviewed expressed their strong desire to return to Catalonia in the future. In addition, they suggest that their experience in London gave to them a different *modus operandi* at work, and they say it will be a benefit to Catalonia when they come back (Laia). Besides, 'we will be more intelligent and we will have more abilities and knowledge... we will have been abroad, we will have worked, our English level will be higher and we will have had this experience! And we will be there; aiming to contribute to our country and someday they will say Crikey! This should have been a lost generation and look at them!' (Lluís)

DISCUSSION

London, Promised Land: the dream

There is the belief on the social imaginary that emigrate is personally rewarding.

On the one hand, politicians say it is a good experience for young people because this will yield benefits to the country in a near future. Moreover, the media continually shows images of young Spanish and Catalan migrants in the world, people who explain their own experience abroad. Although it is not always an encouraging testimony, it is a constant input to young people who is living in Spain which gives one unique message: young people like me is migrating because here there are no opportunities.

On the other hand, it is found a potential neoliberal market interest towards youth emigration. Emigrate is good because people can achieve a proficiency level in a foreign language as well as the international experience in the Curriculum Vitae, in addition, it would be good because people would be in a more favourable economical environment and they would have more job opportunities.

Finally, it relates to a youthful adventure, as could be the adventure of Peter Fonda and Dennis Hopper in *Easy Rider*, or the need to learn from another reality as a personal enrichment like the *gap year* that the English youth have before entering college to know a little the world (usually in Southern countries) before starting a career (Fox, 2005).

In the social imaginary there is also the idea that London is paradise. Especially after the social and cultural movements during the twentieth century London has become, in a sense, a symbol of artistic and cultural movement in Europe. At the same time, we also recognize London as a cosmopolitan city where you can have total freedom and where many different cultures coexist. Thus, it is a city idealized in terms of social and cultural movements (from *swinging London* in the 60's to Hipsters in 2010). But lately people think that London is a paradise in terms of employment. On one hand, you can quickly find work in the city, and afterwards you have many career opportunities (closely linked with your working talent). This idealization, plus the Euro instability, justifies the belief that London is the Promised Land on labour in economic terms.

Both, the collective imagination that emigration is personally enriching as well as the imaginary that London is a job paradise, is slowly entering in the minds of young Catalans until just wondering if it would be a good idea to leave Catalonia. Clàudia claimed that 80% of young Catalan has considered it. Even universities are encouraging young people to leave. But, not everyone do it. What is the profile of the young emigrant? The young people interviewed agree on different aspects. On one hand, they all say that if it were required, they would have somewhere to come back if the experience in London did not succeed, 'the current crisis is likely to increase the importance of the parental home as an institution for Young people to fall back on.' (Knijn, 2012:203). Moreover, they all expect to get their first professional experiences in order to build up their careers. In addition, all of them say that they have had a prior process of preparing the travel to London (usually economically) as well as they went to London looking for something more and better, relating this experiences to an adventure.

London, hostile land: landing

London is one of the favourite destinations but not everyone succeeds. What are the success factors? Informants highlight the importance of being fluent in English when applying for a high-skilled job, as well as the importance to have a clear objectives and to work hard to achieve them without turning up the your interests. They also give importance to fit the CV to the English requirements, to be very patient in the job search and to have intercultural skills in order to mix with people from other cultures. However, not everyone is able to have this success factors. There are two profiles that are excluded from success. On the one hand, those groups most disadvantaged in Catalonia, corresponding to lower classes or low-skilled people: they do not have high levels of English and / or do not have intercultural social skills. On the other hand, it is excluded people who had this succeed factors in the beginning but will not be able to be integrated to the city. Consequently, there are few that end up succeeding in migration after passing through the filter of external constraints (those that are given, such as belonging to a high social class), and those internal constraints (personality).

One of the key motivations for emigration is that Spanish labour market does not meet what young people want: jobs suited to their education level. Over-education causes a willing to work according the education level so many young people justify their migration through their job expectations. Nevertheless, the informants tried to find a job harder in London than in Catalonia. They showed a more active and persistent searching job attitude in England than in their home-towns, as well as they were willing to work in a low-qualified jobs in London and climb up and get the job they want, something that not all of them would done in Catalonia. This room is explained by their living dream of finding a job according to their expectations. However, this room lasts just for a while. After several months in London, if they do not achieve their goals they may end up with a frustration, closely linked to expectations prior to emigration.

London, my city: present

Some of the stays are longer, some of them are shorter, it always depends on what people find after landing in London. Although the collected experiences are very different and they show different ways to integrate to the city and different routes to achieve the same goal, they all are happy with what they have found (and are finding) in London. If a friend asks them about moving to London, all of them would recommend to do it, recommending to be focused on what you want to achieve and being ready, having resources to survive in the city.

Comparing how long takes to young people to finish their transition School to Work in different European countries (Scarpetta et al., 2010), the transition is faster in UK than in Spain. In 2000, British young people spent 19'4 months to find any type of job and 36'1 months for a permanent job while in Spain they spent 34'6 months to find any job and 56'6 to find a permanent one.

Finally, it is important to analyse the betrayal feeling that young Catalan migrants have once they migrate. This is a two-faced feeling. On the one hand, young people feel betrayed by their country because it was not able to give what it has promised: a job according to their education level. 'This city has given me an opportunity that has not given my country' (Marta). Moreover, young people themselves also feel like traitors for leaving the country in economic, social and political crisis and not be there working for a change. 'Crikey! It's my society! And if it's possible, I don't want to imagine my future country like a third world country! I want to be there to help them to raise and do everything right' (Laia). In the same way, Pep's argues that when people migrate they usually think that they did well because there are no opportunities in a country full of corruption and other political plots. However, he adds that could be dangerous thinking like this because it is easy to fall in a cynic thought, thinking that the social and political problems in Spain are not the own business and that it is a problem of the people that stays in the country.

The date of return is very diffuse among the young people interviewed. Some of them are planning to not return or do it in a far future, such as Pep and Sara. Some of them are constantly changing their minds in conceiving their stay in London as a temporal or permanent, as Clàudia and Lluís. And some of them know for sure that they will come back in a few years, as Laia. They expose different reasons to return to Catalonia: personal reasons (nostalgia, to feel that the stay in London is over or because the living conditions in the city are not good); labour reasons (perceive that the aims are already achieved or get a good position in Catalonia); or other reasons related to Catalonia (improvement of its economical situation or because of a social commitment).

Their experience in London is going to be an important contribution to their personal and professional lives, but it will be a unique experience becoming unpredictable and individual, what Giddens called on sociology the *choice biography* Giddens (1991).

CONCLUSIONS

The youth emigration involves different dimensions. On the one hand, the anthropological perspective relates youth emigration to their need to develop their own identity. The economical dimension relates their educational level with the labour market. The social dimension analyses the phenomenon from the point of view of the Catalan society.

Anthropological approach

All the interviewees were looking for an experience that makes them mature professionally and personally. They found it by migrating to another country and integrating themselves into another culture.

According to Feixa (Feixa, 2001) traditionally youth generation was 'sedentary' in the sense that they had a very clear structure in the process of becoming an adult, marked by specific rites of passage. Nowadays, the youth generation has become 'nomadic' where young people do not follow natural or cultural parameters to become an adult, only the wanderings of an uncertain fate. Thus, the rites of passage have disappeared and youth enters in a life featured by constant changes (places to live and roles to develop). However, the need to make the transition to adulthood is still present. Emigration may, in some way, meet some of the functions that rites of passage did before: put distance from the origin in order to know who the young person is at the present and to test the own abilities in order to know better themselves.

In this sense, Hall et al. catalogued youth as a period of 'storm and stress' in which the individual breaks with what he was before and re-born looking for its own identity (Hall et al., 1975). This, according to Bauman is going to be a work of art, which will be built throughout his life (Bauman, 2008).

Moreover, it has been observed that the feeling of betrayal is closely related to the level of integration in the host society. The young person who feels betrayed by the country of origin tend to grow apart of their origins and, consequently, achieves a higher integration to the host society, like Pep. However, the young person who feels is betraying the country of origins tend to navigate, living between London and Catalonia.

Economical approach

From an economical point of view, nowadays Spain cannot absorb the large number of graduates who are willing to get a job according to their expectations. Taking this into consideration, it seems good that people leave Spain in order to give the chance to re-establish the labour market. Furthermore, all these people who are leaving is going to acquire some new skills overseas that will be useful to the country when they will come back. Moreover, their new international experiences would be a way to select people for the high-skilled and senior positions because many of the educational qualification will be devalued (Serracant, 2005).

However, as revealed Knijn in his article, the crisis is an economical recession that will last approximately ten years. The author states that during this time, there is a whole generation that is in a state of 'in-between': they are not having the chance to enter the labour market and they will do it on a delayed way, affecting to their transition to

adulthood (Knijn, 2012). Besides, this idea agrees with the political arguments about going abroad for an international experience and afterwards, come back to a re-established country. But, would it work? How is Catalonia going to attract their youth again?

Sociological approach

The emigration of young Catalan graduates in London cannot be understood without considering the social classes. Migration involves an initial investment of many resources which, if all goes well, will be fully returned in an uncertain future. All the young people interviewed had resources (educational, economical and family) that allowed them to risk and migrate to fight for your dreams. In relation to this, young Catalan people in a precarious situation cannot take the risk to emigrate because their background does not allow them.

Otherwise, the financial crisis has pushed the middle and upper class youth to emigrate. Although, as is revealed by the young people interviewed, many young Catalans have been thought about having an international experience at some time in their life, not everyone has ended up doing, but the crisis has been an impetus to many young people to dare and do it.

So, it is a social problem? Will it have consequences on the country's social structure? The statistics show that this is not a representative phenomenon for different reasons. First, the vast majority of people who leave Catalonia today are extra-EU immigrants who return to their countries or either migrate to another country. Second, most of the people who migrate want to return to Catalonia in a future, as seen by the young people interviewed. What they need, however, is a job offer in an equal or better conditions that the one they have now in London.

Social Movements

One of the entities that convened May-15 was 'Youth without future' (*Jóvenes sin futuro*) appeared in order to defend youth interests. This group has promoted many projects, one of them is called 'We are not leaving, they are throwing out us' (*No nos vamos, nos echan*) which aims to bring together all the young Spanish migrants around the world in order to know their testimony and to count how many people are living outside, without intermediate official statistics.

The website (<http://www.nonosvamosnosechan.net>) was created as a resource where all young migrants can register and get a more unified testimony. This has been a basis to other social movements, such as 'Maroon Tide' (*Marea Granate*) that consists in different demonstrations (led by Spanish young migrants) in different cities around the world in order to let know to the whole world their disagreement on Spanish youth policies and against the social and economical situation that caused their migration.

The Catalan emigration has been a worldwide phenomenon that has been repeated for centuries, however, this wave of migration becomes especial because of the media coverage it has in Spain and Catalonia. Despite the media, there is little published academic knowledge about the current emigration of young Catalans. In this sense, this qualitative research provides knowledge about the emigration of young Catalan

university graduates who have migrated to London, becoming a first approach to the subject. It is a knowledge based on the thoughts and concerns of young people who have migrated, and it may be useful to the Catalan and Spanish governments in order to create some policies to attract these young people back to their homeland.

What are the careers of young migrants back to Catalonia or how Catalan society manage the loss of some of their qualified young people are two of my proposals to continue researching on the topic.

ACKNOWLEDGEMENTS

I would like to thank to Marta, Marc, Pep, Xènia, David, Roger, Laia, Sara, Clàudia and Lluís their willingness to share with me their experiences and their thoughts. Many thanks.

I would like to thank to Montse Clua her Socratic walks in London and to Victoria Goddard her thoughts on European Migration.

I would like to thank to Carles Feixa his supervision of the work.

Finally, I would like to thank to Assumpció to share with me her psychological and literary knowledge; and to Icamaan his researching advices and his final thoughts on the research.

NOTES

(i) Own translations from Catalan to English and from Spanish to English on: news headlines and quotations from the interviews.

(ii) London is taken as a referee while talking about migration processes.

BIBLIOGRAPHY

Álvarez, M., Breda, M. (2012). L'èxode del talent. *Vilaweb*. 24 May

<http://www.vilaweb.cat/noticia/4014178/20120524/lexode-talent.html>

Atkinson, P. (1994). *The ethnographic imagination. Textual constructions of reality*. New York: Routledge.

Barbagelata, H. (2012). 'Youth, unemployment and education' in Sánchez-Castañeda, A., Serrani, L. and Sperotti, F. (eds.) *Youth Unemployment and joblessness: causes, consequences, responses*, p 3-11. Cambridge: Cambridge Scholars.

Bauman, Z. (2008). Una nova escena del drama entre vell i jove. *Col·lecció Aportacions*, 36.

Bertaux, D. (1993). 'De la perspectiva de la historia de vida a la transformació de la pràctica sociològica' in Marinas, J. M and Santamaria, C. (eds.) *La historia oral: métodos y experiencias*. Madrid: Debate.

Castells, M. (1999). *La transformación del trabajo*. Barcelona: Los libros de la Factoría CIDOB (29 abril 2013). *La emigración desde Cataluña. Nuevos retos en la gestión de la movilidad*.

http://www20.gencat.cat/docs/bsf/03Ambits%20tematics/05Immigracio/01publiencolaboracio/documents/emigracio_catalunya_relatoria_conferencia_abril_2013.pdf (30 August 2013)

- Direcció General de Juventut (2012). *Dossier de premsa. Estudiar i treballar a l'estranger*.
<http://www20.gencat.cat/portal/site/Joventut/menuitem.bff3da723f36edc77839a410b0c0e1a0/?vgnnextoid=b37d47bf412db010VgnVCM1000000b0c1e0aRCRD&vgnnextchannel=b37d47bf412db010VgnVCM1000000b0c1e0aRCRD&vgnnextfmt=default> (20 March 2013)
- El País (2012). 'Un alto cargo de inmigración: los jóvenes emigran por 'impulso aventurero''. *El País*. 30 November,
http://politica.elpais.com/politica/2012/11/30/actualidad/1354286966_753467.html
- El País (2013). 'González Pons: 'No podemos decir que trabajar en la UE es trabajar fuera''. *El País*. 3 June
http://politica.elpais.com/politica/2013/06/03/actualidad/1370249650_783949.html
- Fashoyin, T. (2012). 'Foreward' in Sánchez-Castañeda, A., Serrani, L. and Sperotti, F. (eds) (2012). *Youth Unemployment and joblessness: causes, consequences, responses* (xv-xvii). Cambridge: Cambridge Scholars.
- Feixa, C. (2001). Generació @. La joventut del s.XXI. *Col·lecció Aportacions*, 12.
- Fernández, A. (2000). 'Estrategias migratorias. Notas a partir del proceso de la emigración española en Europa (1959-2000)', *Migraciones & Exilios: Cuadernos de la Asociación para el estudio de los exilios y migraciones ibéricos contemporáneos*, 1, 67-94.
- Fox, K. (2008). *Watching the English: the hidden rules of English behaviour*. London: Nicholas Brealey Publishing.
- Furlong, A., Cartmel, F. and Biggart, A. (2006). 'Choice biographies and transitional linearity: re-conceptualising modern youth transitions'. *Revista Papers*, 79, 225-239.
- García, J. M (2013). ¿Pintando una fuga de cerebros? *El País*. 20 June 2013
http://elpais.com/elpais/2012/06/19/opinion/1340122735_801450.html
- Giddens, A. (1991). *Modernity and Self Identity*. Stanford: Stanford University Press.
- Gómez, B. (10 març 2013). ¿Qué supone tener 25 años en España? *El País*. 10 March 2013
<http://smoda.elpais.com/articulos/que-supone-tener-25-anos-en-espana/3173>
- Hall, S., Clarke, J., Jefferson, T., Roberts, B. (1983 [1975]). Cultures, Subcultures and Class, in Hall, S., Jefferson, T. (eds.) (1983) *Resistance through rituals. Youth subcultures in post-war Britain*. (9-74) Hutchinson University Library: London.
- Hopper, D. (1969). *Easy Rider* [video]. Columbia Pictures
- INE (2013). *Censo electoral de españoles residentes en el extranjero*.
<http://www.ine.es/ss/Satellite?c=Page&cid=1254735793323&pagename=CensoElectoral%2FINELayout&L=0> (20 August 2013)
- INJUVE (2013). *Paro juvenil. Julio 2013*.
<http://www.injuve.es/sites/default/files/2013/34/publicaciones/ParoRegistrado2013-07.pdf> (20 July 2013)
- Irelade, R. (2001). 'The migration of professionals: theories, and typologies', *International Migration*, vol.39 (5). Special Issue 1, pp.7-26.
- JERC (2012). *Conseller Mena: 'agafin el primer vol a Londres, i a servir cafès'*
<http://www.youtube.com/watch?v=Ix15ZatqMgI> (20 April 2013)
- Knijn, T. (2012). 'New Social Risks for Young Adults: a Conceptual Framework' in *Work, Family Policies and Transitions to Adulthood in Europe*, p. 3-17. Palgrave Macmillan: London.

- Merino, R. and Garcia, M. (2007). *Itineraris de formació i inserció laboral dels joves a Catalunya*. Barcelona: Informes Breus.
- Mills, C. W. (1999). *La imaginación sociológica*. Madrid: Fondo de cultura económica de España.
- Miret, P., Salvadó, A., Serracant, P. and Soler, R. (2008). *Enquesta a la joventut de Catalunya 2007*. Generalitat de Catalunya. Secretaria de Joventut: Barcelona.
- OECD (2010). *Off to a Good Start? Jobs for Youth*, OECD Publishing.
- Rivas, M. (2013). La ducha fría. *El País*. 20 April
http://elpais.com/elpais/2013/04/19/opinion/1366386115_112259.html
- Salt, J., Clarke, J. and Schmidt, S. (2000) *Patterns and Trends in International Migration in Western Europe. Population and Social conditions-Theme 3*. Eurostat-European Commission: Luxemburgo
- Salvadó, T. (2009). 'Joves i mercat de treball. Malestar juvenil o malestar generacional?' *Nous Horitzons*, 189, 19-26.
- Scarpetta, S., Sonnet, A. and Manfredi, T. (2010), 'Rising Youth Unemployment During The Crisis: How to Prevent Negative Long-term Consequences on a Generation?' in *OECD Social, Employment and Migration Working Papers*, 106
- Serracant, P. (2005). La sobrequalificació entre els joves catalans in *Col·lecció Aportacions*, núm. 27.
- Vasileva, K (2012) Eurostat. *Population and Social Conditions*. Statistics in focus
- Zufiaur, J.M. (2006). *La movilidad geográfica del empleo en la Unión Europea: Hacia un mercado europeo de Trabajo*. Claridad: Otoño.

ANNEX 1. Buidatge de les entrevistes

RELACIÓ D'INFORMANTS

1. Marta	5. David	9. Clàudia
2. Marc	6. Roger	10. Lluís
3. Pep	7. Laia	
4. Xènia	8. Sara	

ABANS DE VENIR

NIVELL D'ANGLÈS

- 1. Baix
- 6. Mig
- 2. 3. 4. 5. 7. 8. 9. 10. Alt

EXPERIÈNCIES A L'ESTRANGER

- 1. 3. 9. Cap
- 2. 7. Diverses en països anglosaxons
- 4. 6. De viure, cap
- 8. Procedència d'Escòcia
- 10. Erasmus

FEINA A CATALUNYA

No treball

- 1. 7.No, estava estudiant i aplicant per oposicions
- 5. No, ve aquí a estudiar

Sí treball

- 2. 9. 10. Feines d'estiu només
- 3. Sí, però havia estat acomiadat
- 4. 8. Sí, però feines puntuals que pot continuar fent estant aquí a Londres
- 6. 8. Feina però darrerament no cobrava, tampoc era relacionada amb els estudis
- 7. 8. 9. Feina no relacionada amb els estudis

HABITATGE A CATALUNYA

- 1. 3. 4. 7. 8 En parella
- 2. 5. Casa els pares
- 6. 9. 10 Casa als pares i la parella separada

CONSTRUCCIÓ IDEA EMIGRAR

Aprenentatges

- 1. 7.Lloc on pots estudiar i et paguen per fer-ho
- 1. 7. Gran qualitat de l'ensenyament

9. 10. Millorar anglès

Món laboral

1. Idea que si vols triomfar professionalment has de marxar del país
4. Londres perquè tenia contactes laborals aquí, sinó hauria anat a altres ciutats
2. 8. 9. 10. Possibilitat laboral a Londres

Desenvolupament personal

7. Trobar una mica d'aventura i tornar amb la ment més oberta
3. 4. 5. 6. 7. 9. Volia marxar i estar a una altra cultura, adaptar-se allà
9. 10. Idea que no tenim res a perdre en provar-ho i molt a guanyar
1. Enfadada amb el país per tenir un somni que no pots complir allà

Parella

2. Parella a Londres
6. 9. 10. Marxar com a possibilitat de viure en parella
8. Voluntat de la parella

IDEA DE LONDRES

Aprenentatge

1. 9. 10. aprendre anglès

Món laboral

1. 2. Fàcil trobar feina:
 1. "s'ha dit que anar a Londres és molt fàcil perquè el que ronda per allà és: oh, si ets infermera ves a Londres que hi ha una de feina...! O, és igual, no parles anglès però tant fa, trobaràs feina de seguida".
 4. "Venir aquí és tirar-se al dòlar, el somni anglès"
 5. "La idea del món anglosaxó en el sentit de promesa meritocràtica: vinguis d'on vinguis, si treballes dur, triomfaràs"

1. 2. 6. Alts sous

1. 6. 9.10. La ciutat de les oportunitats (carrera professional)

Desenvolupament personal

3. Marxar a Londres com una bona aventura a tenir
9. 10. Gran experiència personal

Oci

3. Ciutat amb molta festa i molt jove i divertida.
7. 9. 10. Pots fer absolutament tot el que et puguis imaginar
8. Molt moviment cultural i artístic

Altres

6. Proximitat amb Barcelona
8. 10. Multiculturalitat
9. Popularitat
9. Ciutat molt cosmopolita

EL VIATGE

1. Ve amb una altra persona en la mateixa situació: oposicions llevadora
2. "Em vaig cansar de la situació i vaig comprar un bitllet només d'anada"

- 3. 8. Tancament bastant definitiu de tot: anar fins i tot a Hisenda per veure si hi havia alguna cosa pendent!
- 3. 4. Contacte amb un amic català a Londres
- 6. 9. 10. "El professor, a la última classe, quan ens va dir qui havia aprovat i qui no ens va dir: por favor, irós de este país porque sinó no hareis nada"
- 9.10. Van fer servir mètodes de rebre informació (Barcelonés Jove i Treball Campus de la UAB)
- 1. 2. 3. 4. 6. 7. 9. 10. Estalviar diners per venir/recollir diners per venir

A LONDRES

FEINA A LONDRES

Expectatives

- 2. 9. 10. Esperava treballar en qualsevol feina
- 3. Només volia acceptar feina de lu seu

Recerca de feina

- 1. Necessitat de parlar molt bé anglès per feina qualificada
- 1. 3. 6. 10. Necessitat d'una experiència aquí perquè t'agafin
- 1. Dificultat de trobar feina desespera i tens ganes de tirar la tovallola
- 9. 10. Comencen amb beca Leonardo que els permet instal·lar-se aquí
- 9. Actitud molt activa, uns 30 CV al dia
- 10. Actitud de ser acurat en la cover letter i posar el que et demanen. 5 CV al dia

Què em trobo?

- 1. 9. Molt bon salari
- 4. Combinada amb Barcelona. Contactes a Londres (això li van fer pensar que en un moment ho tindria tot solucionat)
- 4. Desmitificar un mite: si vols, en una setmana pots estar treballant, però és de feina no qualificada
- 5. 6. No és la feina de la meua vida però sí que és un pas per continuar escalant
- 8. Dificultat de fer-se un nom a causa de la gran competència (món de l'art)
- 9. Feina que, encara que no estigui relacionada sigui de menys qualificació, no podria aconseguir mai a Barcelona per falta de títols
- 10. Només acaba per aconseguir feina no qualificada i classes d'espanyol
- 9. "Segons el nivell d'anglès i el que hagi estudiat trobaràs més o menys coses, però el 80% seran no qualificades o poc qualificades"

Un cop treballant...

- 2. 5. 6. 7. 9. Mostrant determinació i ganes de treballar, se't dona responsabilitats
- 6. És molt important mostrar actitud de treball
- 6. Motivació al lloc de treball per part dels caps

TEMPS PER TROBAR FEINA

- 3. 4. 5. 6. Entre 1 i 3 mesos
- 1. 9. 7 mesos

- 2. 8 mesos
- 8. 10. Encara està en ello... (més de 3 anys)

HABITATGE A LONDRES

- 1. 2. 3.4. 8. Molt cars
- 1. 4. 8. 9. 10. Molta competitivitat per aconseguir-ne un: immediatesa per acceptar-los
- 3. 8. Molta burocràcia i difícil accés pels no-anglesos

RELACIONS SOCIALS A LONDRES

Espanyols/catalans

- 1. 4. 6. 7. 9. 10. Majoritàriament són amics espanyols/ catalans
- 3. Evitar espanyols per millorar nivell d'anglès

Anglesos/ Internacionals

- 1. 7. 9. 10. Companys de la feina poden acabar sent amics
- 2. No té amics fins que no va a la feina. Dificultat per fer relacions socials
- 5. 8. Altament integrat amb molts amics anglesos i internacionals
- 7. Alta dificultat de socialitzar amb els anglesos

Tipus de relacions socials

- 8.9.10. Amics venen i van (alta mobilitat de la ciutat)
- 8. El vincle amb els londinencs li va bé perquè porta ja temps aquí i necessita prendre's la ciutat d'una altra manera... més tranquil·la. És una ciutat molt individualista però quan els he necessitat, hi eren.
- 9. "No cal ni fer esforç per contactar amb els catalans, surt sol! Com a bolets! Ja et dic, no perquè ho haguem buscat expressament però els catalans surten!"

ACOLLIMENT DE LA SOCIETAT

Percepció londinencs

- 1. Percepció dels londinencs cap als espanyols molt dolenta, cap els catalans molt bona.
- 8. "Catalunya s'ha venut molt bé a fora perquè heu fet saber que sou diferents, que no sou espanyols, però molt entre empaties intel·lecto-culturals però a nivell social, que és el que es veu més, es veu més o menys un català que un andalús"
- 7. "En nivells professionals no hi ha prejudicis. Si ets bo, ets bo, siguis d'on siguis"
- 2. 9. 10. Políticament molt correctes
- 6. "Jo crec que són tots molt formals, molt correctes de cara a tu però a l'hora de la veritat no sou amics"
- 3. "Mai m'han tractat com a una persona de fora"

Societat londinenca i immigració

- 3. "Em sembla molt més racista Catalunya que Gran Bretanya. A Espanya és com.. vinga! Anem-nos a portar bé amb el negre aquest perquè és negre, saps què et vull dir? Londres és una ciutat que viu del canvi constant que hi ha"
- 9. "Jo no parlaria de racisme tampoc però és la cosa de: jo sóc anglès i tu ets espanyol" (classisme)

8. “No és mai una discriminació de “tu no ets d’aquí” sinó que el que es comporta com a immigrant el tracten com a immigrant. No és una societat racista, és una societat classista”

2. Multiculturalitat: mescla de tantes ètnies que no pots saber qui és anglès i qui no

5. “Potser pel passat imperial han desenvolupat aquesta actitud que els permet assimilar coses estrangeres com si res”

1. “La gràcia d’aquesta ciutat és que no hi ha discriminació. És una ciutat molt multicultural i que tenen molt arraigada la immigració i són molt tolerants”

Estratègies integració

5. 7. 8. 9. Interès per dissimular els orígens

5. Interès per desenvolupar la identitat dual

7. Volia integrar-se totalment però defensa que és molt important mantenir les arrels

Concepció com a immigrant

5. 8. “Si jo sóc immigrant, tothom ho és a Londres. Aquesta ciutat està feta d’immigrants i el seu èxit és gràcies a ells” (cita del 5)

6. “No em sento immigrant, però sé que ho sóc”

10. “Es nota que ets immigrant quan veus que no tens amics britànics”

9. “Jo em considero immigrant. Has vingut aquí a treballar, a guanyar-te la vida, això és molt d’immigrant”

LONDRES COM A CIUTAT

3. “Vivint aquí te n’adones que el nivell de vida aquí és millor d’alguna manera, tampoc és la òstia però les expectatives de la gent són més altes”

9. “La recordo molt caòtica i estressant”

9. “Trobo que quan estàs aquí la gaudeixes més que no venint a fer el guiri, sinó que vivint-hi descobreixes que és encara més guai i més fascinant, té mooooolt per oferir”

Ciutat hostil:

1. Societat molt competitiva i hostil: “Si no arribes a tenir diners i algú que et estigui amb tu i et recolzi te’n tornes el primer mes! És dur, és dur...”

1. Dificultat de trobar feina desespera i tens ganes de tirar la tovallola

1. “No és gens fàcil i la gent veu una pel·lícula, com la que tenia jo i llavors arribem aquí i llavors no... jo ara sóc molt realista!”

3. “El problema és que a Londres quan pringues, pringues molt a saco, quan és un curro de merda és cobrant una merda, uns horaris de merda i a prendre pel cul”

3. “És una ciutat molt dura, tot és molt frenètic, però m’agrada”

8. “En aquesta ciutat t’adones molt de les logístiques, el que costen i també com t’afecten a la vida personal. No pots separar el fet que no tinguis un contracte de feina o de casa a llarg termini amb l’estabilitat personal”

9. Ciutat que és molt dura a l’inici, fins que no t’hi fas un lloc

7. Professionalment i econòmicament és fantàstic però a nivell personal és molt dur marxar, més si tens vincles familiars forts...

10. “Londres pot ser que estigui millor que Barcelona però tampoc és el paradís! No arribes i et sobren les feines...”

10. "Com a mínim necessites mig any per sentir-te bé"
10. "Londres és una ciutat que té baix fons, hi ha una classe que és molt baixa."
9. "Vens perquè és súper idíl·lic però te n'adones que no és tant"

JO COM A IMMIGRANT

Fuga de cervells:

1. "Sí, i sense data de tornada, que si torno m'ho muntaré jo tot pel meu compte"
2. "podria ser útil a Espanya i a Catalunya i al seu mercat laboral i ni puc ni he tingut oportunitat".
3. "Sí, cervell fugat totalment"
4. "Sí hagués tingut una carrera professional allà, sí, però com que he vingut a Londres a formar-me, no ho tinc clar. La meva marxa d'allà no deixa cap buit"
5. "Si aquesta persona s'hagués quedat a Barcelona, no hagués sigut un cervell fugat, hauria sigut un cervell mort, un cervell sec, desaprofitat, tancat a casa mirant la tele, hagués sigut un ni-ni. Què prefereixes?"
6. A Espanya no em sentia un cervell valorat
7. "Cervell fugat però amb intenció de tornar i aportar noves coses"
9. "Sí que som gent que estem qualificats, una carrera, per tant sí, serem un cervell de ciències socials, no? Però un cervell més o menys potent.. Quan parlem de xifres de joves que han emigrat sí que m'hi sento"
10. "No em considero molt cervell, però sí que he emigrat"

Londres com a ciutat oportunitats

1. "Londres és molt difícil per entrar-hi, jo sempre ho he dit, és molt difícil que et deixin entrar, però una vegada ho has fet, és la ciutat per al triomf"
3. "Es pot fer més carrera a Londres, es pot fer més pasta.. és molt dur Londres, també ho té. Hi ha més competència però hi ha més oportunitats"
1. "Venen amb unes il·lusions errònies, que no són reals i quan arribes aquí et fas una patacada bastant forta, inclús jo la vaig tenir..."
4. "La meva vida professional ha canviat molt, estic aprenent moltíssim"
5. Aquí no regalen les feines, has de suar per trobar-les. "Jo n'estic convençut que qualsevol persona que ve aquí, si ho vol i ho sua pot trobar feina perquè d'oportunitats n'hi ha"

Factors d'èxit

1. "Si no tens un objectiu molt clar de seguida et rendeixes"
8. No fer guetos i tenir paciència
6. "L'anglès vulguis o no és un límit i marca la diferència, requereix temps per adaptar-te! Però quan portes un any o any i mig això ja es va eliminant"

Punts positius emigrar

2. 9. "És una experiència! Millora el meu CV i tinc més possibilitats de trobar feina a Espanya."
2. 10. "És una bona experiència anar a fora del país i guanyar-te les garrofes!"
2. "He passat de no tenir ni ofici ni benefici a ser completament independent!"
4. "Aquí, si estas més o menys treballant bé, el nivell de vida creix molt molt ràpid, és molt exponencial"
4. 5. Aprenentatge multicultural t'obre molt la ment

- 6. Felicitat i satisfacció per treballar del que he estudiat
- 6. Tenir un bon nivell d'anglès i haver estat fora t'obre les portes molt
- 8. Abans, no aconseguia reunir-se amb gent de la seva branca allà, ara són ells que la truquen quan va a Barcelona perquè es reuneixi amb ells.
- 2. 9. 10. Emigració com a emancipació
- 8. "Londres per a mi es resumeix en superació en tots els sentits"
- 9. "Una vida idíl·lica no, sempre hi ha alguna cosa que... ni que sigui que això no és casa teva! Et pots sentir molt bé i tal però... no és casa meva! Et sents una mica que.. ni un ni l'altre... casa teva està allà però et sents bé aquí i tens l'oportunitat..."

Dimensió social: L'EMIGRACIÓ DELS JOVES CATALANS A LONDRES

- 1. "Aquí et trobes talents que dius: què està passant? Doncs bé, que altres països ho estan aprofitant.."
- 10. Has de venir amb estalvis, no conec a ningú que hagi vingut amb el cul a l'aire.

Consells a joves que volen emigrar:

- 2. "No és fàcil, no és trucar una porta i que te l'obrin"
- 2. 6. Tenir nivell d'anglès
- 2. 6. 9. 10. Tenir ben preparat el CV
- 2. Estar disposats a passar-ho malament
- 3. Venir a buscar una cosa concreta, molta competència
- 5. "Que marxin si volen, però Londres no és una ciutat per a tothom. No tothom ha de sortir però si tens un somni, fes-ho. Ara, sigues realista amb les teves expectatives i que sàpigues que anar a l'estranger no és arribar i que t'ho regalin tot"
- 6. Que s'informin abans de venir
- 6. Sempre buscar coses relacionades amb el que has estudiat
- 8. Que comencin a projectar-se des d'allà
- 10. Vine sabent el que fas, amb realisme i ganes de treballar
- 9. Preocupar-te, bàsicament, de l'allotjament i de la feina

Emigració pija, amb seguretats vs. L'emigració necessitada

- 4. Tots els que coneix, han emigrat voluntàriament, sense cap pressió política ni social. Només ambició laboral
- 4. Emigració amb una seguretat darrera per si no surt bé: "Crec que tots els que estem aquí podríem tornar"
- 7. Hi ha la immigració que pot viure a Espanya i que marxa per aventura, per carrera.. per alguna cosa més, i també la que realment ho necessita, que aquesta no es planteja ni marxar i si ho fa, acaba per tenir mals resultats aquí.
- 7. "Aquí tota la gent que conec és gent que té una carrera, una formació i han vingut que no estaven desesperats, tenen sempre un coixí allà" "Un capritxo de vull fer-ho millor! Vull tenir el luxe de tenir una millor formació, d'aspirar a més, no? En comptes d'aspirar a poder pagar el lloguer"
- 7. "Jo crec que la gent que està molt malament allà a Espanya no marxa, eh? És que això de marxar... has d'estar segur un mes, sense buscar feina. T'has de mantenir a Londres durant 2 mesos, la gent que està pitjor a Espanya no són els que venen, els pitjors pitjors estan allà.." (necessitat real vs. Expectativa: el jove es caracteritza per tenir expectatives, és el motor que el fa moure)

8. "Està creixent un tipus d'immigració que no havia vist abans, que és la immigració de pare-mare-fill-iaia, o sigui com ho feien abans els turcs (guetos). És gent que potser abans estava treballant a la construcció i ha vingut a buscar feina no qualificada"

9. "He marxat encara volent! No perquè m'hagin obligat, és un volent sent conscient que és una situació irreal, i que potser m'hauria quedat allà amb l'ordinador fent anuncis..."

Fracàs en l'emigració

5. Hi ha gent que torna perquè no és capaç de crear relacions socials amb gent completament diferent.

6. És important venir amb un anglès mínim per comunicar-te, o bé molts diners per poder-te pagar cursos d'anglès aquí. Si no tens anglès, no aconsegueixes feina

Emigració des de Barcelona

6. "En el moment en què tu estàs al teu país donant-ho tot perquè el país segueixi endavant i això no et dona per menjar, doncs no val la pena i has de marxar"

7. Ara hi ha un sentiment generalitzat de: "ho hem intentat, no hem trobat res i hem hagut de marxar fora" perquè la gent no troba feina a Espanya.

8. "Em preocupa l'extremada idealització des d'allà"

8. "La barreja entre impossibilitat social i la manca d'expectatives sí que és quelcom que es conforma de manera col·lectiva"

6. (quin és el click per emigrar) "Veure's preparat és bàsic, pots tenir moltes idees però si tu no et sents preparat o no saps que ho estàs no ho pots fer. Sobretot ganes!"

4. "Potser a Barcelona també tens les mateixes oportunitats laborals però no et mous de la mateixa manera per trobar feina"

8. "Barcelona té una extremada idealització del que hi ha a fora! Jo quan vaig sento: ja, però tu no saps com està la cosa aquí, i jo penso: però tu no saps què vol dir marxar! Ni tot és tant merda aquí ni tot és tant maco fora, saps?"

9. "És realment difícil trobar algú que no s'hagi plantejat de marxar"

10. "Fa 10 anys anaves a Londres per aprendre anglès i passa-ho bé, ara marxes per necessitat"

Visió positiva emigració

5. Possibilitat i dret individual a si tens una situació en un lloc, que puguis emigrar.

5. Emigració no és dolenta perquè demà portarà capital humà

VISIÓ DE CATALUNYA

RELACIONS SOCIALS AMB ELS CATALANS

Bona

2. Bastant fluida
4. 6. Molt fuida
9. No ha canviat absolutament res

Dolenta

1. 7. 8. He canviat i ho noto amb les amistats que tenia abans, no tenim tant en comú
3. L'evita bastant. Va molt poc allà per no sentir-se entre dues cultures
5. A la vida adulta tothom es dispersa, estar aquí no canvia les coses
7. T'adones de qui són els amics de veritat, la distància ho pot.
7. Dificultat de trobar l'equilibri, no hi ets però vols mantenir el vincle, és difícil

VISIÓ DE CATALUNYA DES DE LONDRES

1. "M'arriba que Espanya és un país de corrupció total i que no hi ha res a fer!"
1. "Som un país de pandereta i simplement me'n vull separar"
6. "La imatge és que som un país de broma, que és bastant de catxondeo"
2. Interès per crear mala imatge d'Europa per apujar la lliura
3. "Per mi els polítics no tenen cap credibilitat i són una panda de corruptes que mantenen un sistema"
4. S'estan carregant tot el teixit artístic i cultural
5. Visió de Catalunya com a un país acomplexat i sempre pendent del que pensi la resta. Cal apostar més fort.
6. "Retallades, frau fiscal, corrupció.. Injustícia i decepció perquè.. no pots fer res!"
6. "Avui en dia perceps molta tristesa, la gent està molt desanimada, molt tocada..."
8. "Tot el que em ve d'allà és negatiu, queixa, mal rotllo"

POLÍTIQUES DE JOVENTUT

9. "Són insistents, frustrants i desesperançadores"

Com a justificació

4. 6. 7. El que es diu políticament són excuses perquè no saben afrontar el problema
10. "És tan greu tot plegat que puc entendre perquè diuen que marxem una temporada a l'estranger..."
6. No tothom ha de marxar, només qui realment tingui un somni, un projecte, una il·lusió.

Conseqüències dolentes

1. "Les conseqüències de tot això són increïblement altes i horribles i en comptes de facilitar-ho ens animen a que marxem"

Què haurien de ser

2. Els joves haurien de ser capaços de trobar feina al país
5. "El paper dels polítics no és crear oportunitats sinó crear l'escenari en què les oportunitats apareguin. Ajudar a que ells creïn les oportunitats"

7. "El que hauríem de fer és donar més opcions i més subvencions als joves a muntar, el problema és que Espanya no crea, no hi ha moviment... Cal crear negoci però local"

10. "Jo crec que no està ben enfocat perquè, osti! Fomenta que la gent treballi!"

9. "Jo el que vull és que busqui ofertes de feina i que n'hi hagi"

6. En contra que la gent marxi a servir cafès (cita política) sinó que vagin a perseguir els seus somnis professionals

Emigració i educació

3. "Sí, clar! Formar-los a Catalunya, pagar l'educació i tot pagat per Catalunya perquè un altre país agafi gratis tota aquesta gent formada, faci el curro, i més barato! És que això és pa per avui i gana per demà"

9. "Però és que a ells no els surt a compte! L'Estat m'ha pagat una carrera i jo m'he tret la carrera amb beques i aquests diners els tiren en un sac buit! I els estan donant al David Cameron! I després vinc aquí i cotitzo aquí!"

9. "Com pot ser que no puguis treballar al teu país? Perquè estàs sobretitulat? Què significa que estàs sobretitulat? Si he estudiat una cosa... Com pot ser que no pugui treballar d'això?"

TRACTAMENT DE L'EMIGRACIÓ A ESPANYA/CATALUNYA

5. Sortir de la crisi a través de crear vincles amb l'estranger

8. "Admiro molt la gent que s'ha quedat per lluitar i que està.. que no tenen referències de com es fan les coses diferents i que ho estan reinventant! Això és un acte valent, insisteixo, quan tens una font d'ingressos que et permet fer-ho!"

PERSPECTIVES DE FUTUR

Clarament: tornarà

1. 2. 4. 5. 6. 7. 9. 10. Vincles forts amb Catalunya (família, cultura) fa que vulguis tornar

7. "Ostres, és la meva societat i, si puc, no vull pensar en un futur país com del 3r món, no, jo vull estar allà per ajudar a pujar i fer-ho bé, saps?"

Difusament: tornarà

2. Esperar-se per tenir un bon CV i tenir més oportunitats a Barcelona

2. Encoratjar a la parella perquè també vagi a Catalunya

No tornarà o és molt lluny

1. "Jo no vull tornar, és com un suïcidi professional, m'entens?"

6. "Jo no vull tornar, i menys com està la situació allà!"

1. "Ara per ara, per què tornar? Ni que em donessin una feina de llevadora no la voldria, m'entens? Per què la voldria? Per treballar allà i fer coses que em trencarien el cor..."

2. "Jo vull tornar, però no puc. Per tornar allà i no tenir res, segueixo aquí! Allà tinc els meus amics i la meva família però aquí tinc la meva cada, la meva feina i la meva parella"

3. "Si home! Tornar per a què? Pel sol i les tapes? Tornar a Espanya amb sous més baixos...". "M'agrada molt com es viu a Catalunya però no m'agrada el món laboral allà, ara mateix".
4. Continuar viatjant pel món una temporada més, encara no hi ha data de tornada. Encara que, "com més lluny vaig, el que més sé és que tornaré a Ullestret"
5. "Tornaré a Barcelona si hi ha una oportunitat que em permeti tornar a Barcelona. Necessito una oportunitat que realment sigui per mi, que pugui créixer com a persona, aprendre coses i tenir seguretat d'ingressos"
6. Estudiar un màster aquí i a la llarga (10 anys) muntar un despatx a Barcelona
7. Dos anys es queda segur, després té 3 opcions: país del novio, Londres o BCN. A llarg termini és BCN, però. Encara que em paguessin menys, tornaria a Barcelona.
8. "No sé si tornaré, sempre he viscut entre dues cultures, però va passant el temps i tinc la sensació que..."
8. "Només tornaria ara si Londres fos un fracàs total i, en aquest cas, no sé si aniria a Barcelona"
9. "Quan penso en tornar sóc pessimista perquè.. no pot ser que aquí hi tinc tot, és que ho tinc tot, i allà no tindrè res!"
9. "Amb tot el meu dolor, no em ve de gust marxar"
8. "Segurament si jo no sentís que era útil, no em sentiria així, pensa que hi ha moltes coses que hagués pogut fer! I ara no em ve de gust tornar per fer-les, és que és això!"

Si tornés...

1. "Jo tinc molt clar que no vull tornar en un país que.. quan torni a Espanya prometo que no treballaré mai pel sistema sanitari, ni públic ni privat"
1. Si tornés se sentiria molt agoviada
5. Si tornés estaria desaprofitat
6. Si tornés sentiria un buit
7. "Si tornés jo no seria la mateixa, la meva vida seria cosmopolita"
7. "Si tornés, potser muntaria un màster en física mèdica"
9. "Tindrè una depressió escandalosa"
10. "Quan tornes vol dir que tornes perquè tens tots els objectius aconseguits, per tant has d'anar amb tot l'optimisme del món i amb totes les ganes i confiança del món, ostres!"
9. "Em fa ràbia perquè les condicions que tinc aquí no les podré tenir allà, encara que tingui feina"

Benefici per la societat

6. L'emigració de tanta gent ha fet que coneguim un modus operandi diferent, la qual cosa canviarà el país un cop retornin
10. "Serem més intel·ligents o amb més capacitat o coneixement... haurem estat a l'estranger, haurem treballat, sabrem anglès, tindrem aquesta experiència... I estarem allà, al servei del país i.. si en un futur la cosa s'arregla potser sí que a llarg termini direm osti! Aquella generació que havia de ser perduda i mira!